

BIBLIOTECA
FVNDATIVNEI
VNIVERSITARE
CAROL I.

N° Curent 20349 Format 8°
N° Inventar 86.2471 Anul 1916
Secția Raftul

BIBLIOTECA
FVNDATIVNEI
VNIVERSITARE
CAROL I.

N^o Curent 20349   Format 8°
N^o Inventar 26.9471   Anul 1916
Sectia   Raftul

Inv. A. 2471

CORDE SPARTE

VERSURI

DE

T. G. DJ.

Mes beaux amours en méchants vers

Th. Gautier.

25743

BUCURESCI

TIPOGRAFIA „ROMANUL”, CAROL GÖBL

14, Strada Doamnei, 14

1884.

C/95-3

1961

1956

D

RC 174/06

COPIA 20349

B.C.U. Bucuresti

C25743

Trebue să cer ertare cititorilor pentru păcatul ce săvârșesc îngreunând literatura noastră poetică cu câte-va versuri, **ludibria ventis**. Am cedat prietenilor, cărora aceste încercări de tinerețe sunt în deosebi adresate; pentru a le oferi lor în un mănuchiș, le-am adunat din diferitele reviste și ziare unde au văzut mai întâi lumina cele mai multe din ele.

Criticii să fie indulgenți și, mai înainte de a se pronunța, să citească, decă se poate, tot volumul. Îi rog, mai cu seamă, de a avea în vedere data fiș-carei bucăți: multe au fost scrise acum un-spre-zece sevă zece ani și sunt, prin urmare, delictate care au dreptul de prescripțiune.

Atâtea suvenire scumpe sunt legate de aceste naive accente, în cât nu m'am putut hotărâ de a le schimba forma.

Cât despre acei cari sunt în principiu contra versurilor, le voi reaminti spiritala strofă :

Que ceux qui fabriquent des vers
Aient parfois l'esprit à l'envers,
C'est ce que point je ne dénie;
Mais accordez cet autre point,
Qu'on n'est pas homme de génie
Pour cela seul qu'on n'en fait point.

*Am iubit poesia și o voiți iubi..... a altora cel puțin.
Decă ocupațiunii mai serioase și delorii mai grave mă re-
clamă acum, nu mă lepăd de producțiunile unei vârste pline
de încântăminte, și pe care nu o pot de cât regreta. Apoi,
cum zice poetul A. Glatigny: "Alte iluziuni mă orbesc
astăzi: prețuesc însă ele mai mult de cât acele ce 'mă sunt
reamintite de această carte? Nu știu.,"*

FRATELUI MEŪ

Dedic aceste plăsmuiră.

BRITISH MUSEUM

1851

1851

**DONAȚIUNEA
JOAN J. MOVILĂ**

PARINTELUI MEU

I.

Al tău nume face peptu'mi să tresară, o părinte!
Căci acele zile line și voișe 'mi amintesc,
Când puneam sêrut pe fruntea'ti, spune'mi îți aduci aminte?
Și 'ți diceam cu glas sburdalnic : "Tată dragă, te iubesc!",

*

Au sburat, s'aũ dus, lăsându'mi rîzătoare suvenire,
Care 'n ore de 'ntristare mă înveselesc ades,
Și cu dênsele periră vioiciune, fericire ;
Èr drept cuib negra durere a mea inim' a ales.

*

Asvêrlit în voia sôrtei pe oceanul lunei rele,
Dus încóce și încolo, Dómne ce-așiü fi devenit?
Ce ajung smulși de furtune puii bietor păserele,
Ce ajunge mieluşelul lupilor pradă svârlit.

*

Erai ânsă lóngă mine, o părinte, ș'a ta mână
Îmî fu sprijin, arătându'mî calea dréptă de urmat :
Să trăesc, să lupt în astă lume de vécuri bătrână
Détoria împlinindu'mî, écê ce m'ai învêțat.

*

Misiunea'ti a fost aspră, ai răbdat, sciü, multe chine
Și cu multe suferințe fõră preget ai luptat ;
Tot ce 'n viața 'mî este dulce, totu 'mî vine de la tine :
Ție dér recunoscința'mî, o părinte cu bun sfat!

*

Cât îi plâng pe cei ce 'n lume orfanî, singurî în durere,
Fõră mumă, nici părinte, petrec viața părăsiți!
Ei cu greü pot să aleagă ce e vițiü séü plăcere ;
A lor inimî se usucă, de ilusiuni lipsiți.

*

Maî ții minte tu, când anul noŭ sosia, ce mulțumire!
Cu ce mare nerăbdare ca să vii te așteptam!
Când îmi dai vr'o jucărie, ce transport! ce fericire!
Uitam totul pentru dânsa, totul! — ce copil eram!

*

Timpuri dulci și fericite, ați sburat! Copilărie,
Vêrstă fragedă în care nici un chin nu m'apăsa,
Când trăiam fără prihană zîmbitor, în veselie,
Unde esci? Te-ai dus lăsându'mi dulce amintirea ta.

*

Mâne, ér sfârșese anul. Ce abis ânsă 'l desparte
De acei de mai nainte! vai! cum totul s'a schimbat!
Acum daruri peritóre de voesci să 'mi dai, departe!
Nu le voiŭ. La ce servi-vor unui suflet întristat?

*

De-ai putea să 'mi dai odihna ce din inima'mi lipsesce,
Da, ți-aș mulțumi părinte, și te-aș bine-cuvênta.
Dér mai poți să 'mi dai un lucru, care îmi reamintesce
Dulcea mea copilărie; voesc să 'ți cer mâna ta.

*

Mâna ta, s'o sêrut âncô cum o sêrutam o dată,
Pêru'ți cărunțit de vremuri în genuche sê privesc
Și-ai têi ochi care spre mine cu înduioșare cată
Și sê 'ți ȃic ca altă dată : «Tată dragă, te iubesc!»

Bucuresci, 31 Decembre, 1874.

II.

Precum păsêrile mării, când se duc în depărtare
Pentru ca să prindă hrană puilor âncô golași,
Pe o bêrnă își pun cuibul în nemărgita mare,
Și din sferile albastre cătând prada de mâncare,
Totuși ochii lor sunt țintă la plăpânzii copilași;

*

— Câte-o dată vântul muge, valul saltă cu furóre,
Plóia cade în șiróe, spuma fumegă 'mprejur;
Puii tremură, privirea ridicând sus cu oróre;
Dér speranța le renasce : în vèzduhul fôră sóre,
Între fulgere, veghează pacinic bêtrânul Vultur.

*

Ast-fel tu, părinte nobil, după țărmaș țerei mele,
Către locul, unde Munca și Lumina au chemat
Pe-al tău fiu, inima îți sboră, și 'n aventurile seale
Întâlnește, 'mbrățișază pe a mea în a sa cale,
Duhu'ți mângâie, proteje pe iubitul tău exilat.

*

Mare-adâncă văz în juru'mi : Este *Lumea* 'nșelătoare!
Ici Necunoscutul, colo Plăcutul te îndrăgesc :
Valul este Lenevia ; vântul Poft' amăgitoare ;
Plăia, trista Ignorință ; spuma, Pizma călătoare ;
Și din toate Remușcarea și Desgustul isvoresc.

*

Dér, în fine, va învinge puiul stavilele grele :
De sus Vulturul ațăță, marea îl desgustă jos ;
Aripă în curând i-or crește, țepeni mușchi vor fi în ele ;
Atunci, fugind de-ale Lumei prăpăstii și triste rele,
Către nori și sus spre stele va sbura victorios.

Paris, 1878.

III.

Așa, cu graiū copilăresc,
Îți mulțumiam ferbinte,
Vorbiam de-amoru'ți părintesc
Ca și de cele sfinte.

Între streinī când, mai târziū,
Eū mă luptam cu cartea,
Din inima'mī, cum toți o sciū,
Aveai tu tōtă partea.

Dér azi de mai voesc să 'ți span
Dușmana mea durere,
Un mormânt trebui să 'ncunun :
El să 'mī dea mângâere.

Te-ai dus unde se prăvălesc
Tōte-ale omeniriī
Și unde sper să te gălesc
În ziua mântuirii.

Credeam cō viața s'o sfârși
Tăind la a ta firul,
Și vai! trăesc; dér cât oi fi
Va trăi suvenirul;

Cōct pentru mine erai tot,
Sfârșitul și 'nceputul,
Și tot ce știu și tot ce pot
Al tēu este făcutul.

Décă în locul unde-ai mas,
Tată fōră pēreche,
Mai pōte-ajunge al meū glas
Pēnă l'a ta ureche,

Ascultă bine-voitor
Cea de pe urmă'mi rugă ;
Dupō copilu'ți iubitor
Privirea'ti sē nu fugă.

Protege-mē sub al tēu scut,
Și astăzi mē îndreaptă
Cum mē 'ndreptai și în trecut
Pe calea înțeleaptă.

Ér eũ, pêne 'n ceasul dorit
De bună revedere,
Voiũ căuta sã te imit
Din tót' a mea putere;

Cõci nu putem mãi nemerit
Slãvi un bun pãrinte
De cât urmând neobosit
A lui învãțãminte.

Brãila, 10 Octombree, 1884.

STEAUA ROMANIEI

(Dedicată M. S. Elisaveta, Regina României*).

De cerul unde staū presărate
Ca ochi de aur, nenumărate
Stele ce vecinic par cō privesc,
Tot omul are stéua'î amică,
Fie luceafăr, fie stea mică,
Care 'l păzesce cu dor ceresc.

Când flórea vîetei se ofilesc
Steaua pe bolta'î și ea pălesce,

---

*) Impreună cu valsul meu : *la bonne Etoile.*

Apoi apune în infinit ;
Când în natură cad triste șopte
Lunecă stele în neagra nópte,
Noi plângem fînțe ce ne-aũ iubit.

Românul are o stea blajină
Care din ceru'ı, cu rază lină
Insufleșce pepturı d'eroı ;
Tot suferindul la ea gândesce,
Numai privind'o se lecucesce !
Ea îndulcit'a cruntul răsboı.

Pășurı, necazurı multe trecurã,
Horde păgâne stolurı vędurã
Istrul, Carpații și bietul Prut ;
Dér apa curge, pétra remâne,
Așa remase fala'ți, Române,
Prin vitejia'ți, puternic scut.

Când vântul gróznic marea frémântã
Si tótã lumea se înspăimântã,

Așteptând sorțul ce-i a căzut,
Precum pilotul, bătut de valuri,
Spre a atinge dorite maluri,
Cată în stele drumul perdut;

Ast-fel Românul purtat de sórtă,
Luptând cu valul care-aci 'l pórtă
Pe culmî de gróză, aci 'n abis,
Prin cęța désă, asupritóre,
Căta steluța'i ocrotitóre,
Și ea 'l conduse la dalbu'i vis!

Odinióră aveam o Flóre,
Printre Donnîțe nemuritóre,
Muma vitează a lui Ștefan,
Și alte sute virtuți romane
Ce-alinau chinurî și-a țeri rane,
Cu firea blândă drept talisman;

Altă steluță ađi ne conduce
Și pregătesce viitor dulce

C 25743

Mândrului nostru steag tricolor;
Din empireul cernut cu stele,
Cum cade roua pe floricele,
Cad bine-faceri peste popor.

Ér România, în serbătore,
Azi cântă draga'i stea protectore,
Spune-al ei nume neperitor;
Cinci milioane inimi române
Reînviază doine bătrâne
Pentru slăvirea Reginei lor.

Pe cerul vesel al României
Isvor al păcii, al veseliei,
Ah! strălucesc duiosă stea;
Regină dulce între Regine,
De farmec plină și de lumine,
Veghiază tainic pe țera mea;

Bruxelles, 10 Maiu, 1881.

VERISSIMA

(Adio domnişórei Elena***).

Rappelle-toi.

A. de Musset.

Treceam ca frunza dusă de vânturi,
Şi te văzui :

Inima'mi spuse : e Fericirea,
Şi o crezui.

*

Treceam ca valul purtat de sórtă,
Şi m'am oprit :
Am stat cât şede roua pe flóre,
Şi te-am iubit.

*

Póte cređi ânsă, dulce copilă,
Că te iubesc
Pentru costița'ti négră, ce luce
Ca dar ceresc ;

*

Séu pentru géna, buza ta vie,
Chipul tău grec ;
Te 'nșeli, fecióră : acestea 's tóte
Lucruri ce trec.

*

Te 'nșeli, coci ast-fel ai putea crede
C'al meú amor
Póte să sbóre cu frumusețea'ti
La primul nor.

*

Cea ce 'n tine, vergură blândă,
Astăzi prefer,
Timpul, nici mórtea nu o pot stinge,
Când tóte per ;

*

Décă privirea ochilor gingași,
După cum spun,
Este oglinda care reflectă
Sufletul bun,

*

Iubesc acele dulci drăgănele
Ce inimă fur :
Dalbul tău suflet, care se scaldă
În ochiu'ți pur.

*

Precum piosul în stele d'aur,
De dor pătruns.
Citesce tainic în depărtare
Raiul ascuns,

*

Vai! din pustiul streinătăței
Unde 's gonit,
Voiu căta ochi'ți, duióse stele,
Spre răsărit.

Ploesci, 1 Martie, 1879.

NOAPTEA DE MAIU

(Din Alfred de Musset).

Muza.

Spoete reia'ți luthul și dă'mi iute-o sêrutare.
In răzură flórea simte mugurii sêi încolțind;
Primă-véra azi renasce: vânturile 'n foc se 'ncind.
Pasărea, asceptând tainic Aurora sê resară,
Se resfață 'n mólea érbă, de dor fraged ciripind.
O poete reia'ți luthul și dă'mi iute-o sêrutare.

Poetul.

Cât de 'ntuneric e colo 'n vale,
Pare c'ascunsă în vêlurî pale

Văzui o umbră alunecând.
Venia ca 'n basme și pastorale
Culca picioru'i érba din cale.
Vis e, nălucă, ce piere blând.

Muza.

O poete reia'ți luthul: Nóptea pe pajistea verde
Leagănă dulce zefirul pe-al ei sîn îmbălsămat.
Roza virgină, de-amantu'i gelósă, ca s'e'l desmierde
Tinde foile'i, le 'nchide, arzénd fluturul nacrat.
Ascultă! totu'n jur tace; la iubita ta gândesce!
Astă séră, sub profumul teilor, când umbra crește,
Raza zilei cu durere spre apus lunecă tristă.
Astă séră tot re'nvie: ca 'n farmec natur'artistă
Nu respiră de cât șópte, mirosuri, amor și flori,
Ca și patul ce asceaptă doi soți juní și iubitori.

Poetul.

Inima 'n mine de ce palpită?
De ce de grijă nu pot sta 'n loc?
Cine-va óre bătut'a 'n pórtă?
Și de ce lampa cu raza'i mórtă
Totuși lumină'mi varsă și foc?

Dómne putinte! tremur! mi-e teamă!
Cine'î acolo? cine mă cheamă?
Nimeni; sum singur, și ora bate.
O sărăcie! singurătate!

Muza.

O poete reia'ți luthul. Seva ce întineresce
Ferbe 'n vinele Naturei și 'n sînul lui Dumnezeu.
Peptu'mî bate și m'apasă, voluptatea mă muncesce
Și de vînturile 'ncinse buza'mî arde: sufer greū.
Oh! privesce-mă, copile leneș: sum încă frumósă.
L'ai uitat, uitat'ai óre primul nostru sêrutat?
Când, cu ochi 'n lacremi, taînic simțînd aripa'mî norósă
Că te-atinge, căzuși searbăd pe-al meū sîn nemaculat.
La amara'ți suferință datu-ți-am, scit, consolare;
De și încă sórte tînêr, te topiai în foc de amor.
Tu mîngâie-m'astă séră, ard și eū de un dor mare.
Pentru ca s'o mai pot duce pên'la zilei primă zare,
Rugăciunea mi-este leacul și-al têu vîers desmierdător.

Poetul.

O scumpă muză tu mă chemi óre?
Cu vocea'ți pură mă 'nveselesci.
Flórea mea dragă, nemuritóre,

Fecióră dulce și simțitóre
La mine, numaí tu mai gândesci !
In zadar nóptea vrea să te-ascundă !
Tu esci, iubito, tu sora mea ;
Te vėd bălae 'n nóptea profundă :
Rochia'ți de raze cu foc inundă
Inima'mi beată de vocea tea.

Muza.

O poete, reia'ți luthul. Sum muza'ți nepieritóre.
Ca o pasėre ce-aleargă l'al puilor ciripit,
Trist vėzėndu-te și rece, din bolta'mi strėlucitóre
Am descins sė plāng cu tine poet dulce și iubit.
Vin în brațele'mi, amice. Suferi ; vre-o négră durere
Te muncesce și te róde ; vre-o nălucă de plăcere
Cum ne vin ades în lume, vr'un amor te a vestejit.
Sė cântăm vino 'mpreună cu minutele plăcute
Și voióse suvenire, suferințele trecute.
Sė sburăm lipiți de buze cōtre-o lume nevėzută !
Sė redesceptăm echoul vieți făr'a ne sfii ;
Sė ne povestim vedenii, nebunii, fala perdută,
Sė visăm, beți de delicii, or-ce vis ne va veni.
Născocesce-un loc în care sė putem uita de chine ;
Sė plecăm, vezi, suntem singuri, lumea 'ntrėgă ne-apartine.

Ici Italia cea brună, colo Scoția verzie !

Écă muma mea Elada cu miere și poezie.

Vechiul Argos, Pteleonul renumit prin hecatombe

Și încântătórea Mesă răsățată de columbe ;

Pelionul plin de fală, a geauților minune,

Titarezul cel albastru, golfu'i fără de furtune,

Care oglindesce 'n apa'i lebăda ce se admiră,

Oloosona curată și mai curata Camyră.

Spune'mi ce vise de aur cântecu'ti vor legăna ?

Ale nóstre lacremi, spune'mi, pentru cine vor cura ?

Azi în zori, pe când lumina veni ochi'ti se resfețe,

Care zină gânditóre la căpătăiul tēu sta,

Scuturând ușor din póla'i flori cu miț de miț de fețe,

Povestindu'ti la ureche dragostile ce visa ?

Cânta-vom óre speranța, măhnirea séu bucuria ?

Inmuia-vom óre 'n sânge escadrónele d'oțel ?

Arēta-vom pe ibovnic cum se suie cu frînghia ?

Vēnturilor arunca-vom spuma cailor de fel ?

Spune-vom óre ce mână, 'n lampele nenumérate

A cerescilor locășuri, aprinde nópte și zi

Sântul unt-de-lemn de viață ce ne 'ndémná a iubi ?

Lui Tarquiniu: „Ispășesce“ sé 'i zic „negrele'ti păcate“ ?

Scufunda-ne-vom în mare sé cătăm mărgăritare ?

Séu călăuzi-vom capra către plantele amare ?

Zice-vom Melancoliei : „Ceru 'ndurător privesce“ ?
Urmări-vom vânătotul sus pe muntele stâncos ?
Căprióra la el cată : ea se rógă, se bocescce ;
Erba fragedă-o ascéptă ; pui-o chiamă tânguios.
Dér el o măcelăresce, și céta de câni flămândă
Iși 'mparte bucățele inima ei sângerândă.
Zugrăvi-vom o fecióră cu obrazul stacojiü
Spre biserică cu pagiuł îndreptându-se tăcută ?
De o dată lângă măsa se aprinse ochiu'i viü,
Si pe buza'i se opresce rugăciunea începută,
Cöci urechia ei în sală tremurând a auzit
Resunând pintenul vesel al călaruluı iubit.
Indemna-vom pe vitejiü marı ai Franciei antice
Pe-a lor turnuri colțurate înarmați să se ridice
Și romanțele naive să re'nvie 'n a lor gurı,
Precum gloria lor ștérșă inspira pe trubaduri ?
Imbrăca-vom în alb numai elegia tânguioasă ?
Napoleon ne va spune óre viața'i minunósă
Si din turma omenirei câte țeste-a secerat,
Pêně când veni trimisul pacinic al nopti eterne
Care, cu-aripa'i lovindu'l, pe mormentu'i îl așterne
Si pe inima'i d'aramă mânele i-a încruciașat ?
Pironi-vom cu țérușul unei agere satire
Numele vëndut într'una pamfletaruluı de fire,

Care, galben, mort de fόμε, din colbul unde'i uitat
Tremurând de neputință, de invidie și ură,
Pe a geniului frunte or și ce speranță 'njură,
Și coróna lui o mușcă, după ce o a spurcat ?
Reia'ți luthul, reia'ți luthul; nu mai pot să tac. Privesce;
La suflarea primă-verei aripa'mi își ia avânt;
Bórea stă să mă răpescă; ecă fug de pe pământ.
Aide! Dumnezeu m'ascultă: dá'mi o lacrimă; grăbesce!

Poetul.

De'ți trebuie numai, soră iubită,
O sêrutare neprihănită,
Séu numai plânsul meu dureros,
Îți voiú da lesne acest prinos.
De te'i re'ntórce 'n boltele sînte
De-amorul nostru aduți aminte.
Nu mai cânt astăzi nici fericirea
Vai! nici speranța, fala, mărirea;
Chiar suferința mă află mut.
Inima'mi numai cântă iubirea :
Ca s'o asculte vocea-a tăcut.

Muza.

Socotesci tu cõ m'aseamăn cu acel tomnatic vânt,
Care cu lacrimi s'adapă pênă chiar și pe mormânt,

Și cărui durerea numai picătură i se pare
 De apă? Nu tu, poete, eă ți-oii da o s'erutare.
 Erba rea ce vream a smulge din acéstă locuință
 E lenea'ți, coci Domnul are grijă de-a ta suferință.
 Or care ar fi necazul ce rabdă junețea ta,
 Tu îngădue, poete, se 'și lărgească calea sa
 Astă rană sântă, care inima ta o pătrunde
 Coci nimic nu ne realță ca durerile profunde.
 Décă inima'ți tot ast-fel a putut fi abătută
 Nu crede cō a ta voce trebuī sē rēmână mută;
 Cele mai frumoșe cânturī sunt acele desperate
 Și cunosc nemuritōre ce sunt bocete curate.
 Când ostenit pelicanul de-o lungă călătorie
 Cōtre cuibul sēu de trestii se re'ntorce spre 'nserat,
 Puii leșinați de fōme se grăbesc pe mal sē vie,
 Vězēndu'l cō se abate cōtre țermul azurat.
 Deja socotind s'apuce și sē 'mpartă a lor pradă
 Cōtre tatăl lor fug veselī, țipă și se 'ndes grămadă,
 Cletenându'și a lor ciocuri pe-a lor guși respingētōre,
 El încet pe-o 'naltă stâncă se urcă ca pe calvar
 Și prāsila'ī învelind'o cu-aripi adăpostitōre,
 Cōtre cerurī trist privesce melancoicul pescar.
 Sângele curge șirōe, coci la pept rana'ī adâncă.
 In zadar marea profundă scotocit'a 'n jos și 'n sus :

Vai! pustiū era Oceanul; pe malurī o gólă stâncă.
Puilor sēi drept mâncare a lui inim' a adus.
Posomorât pe o pétră, ochiu'ī trist câtând departe,
Puilor, ca bun părinte, mēruntaele 'și împarte.
In amoru'ī fōră marginī durerea sa legânând,
Vede viața'ī cum se scurge din peptul lui sângerând,
Și la cina sa funebră pelicanul se abate,
Beat de dragostea'ī sublimă de gróză și voluptate.
Câte-o dată în mijlocul acestei jertfe divine,
Ostenit de suferință, vėzēnd mórtea că nu vine,
El se teme ca copii sē nu'l lase viețuind :
Atunci se scólă, și vėntul cu-aripele lui lovind,
Scóte un răcnet sēlbatec, inima sa își ciocnesce
Și asvėrlă un 'adio așa de trist resunând
Incât păsėretul mării țermurile părăsesce,
Éră călătorul, care pe drum âncă se găsesce,
Simțind mórtea care trece, se închină tremurând.
Poete, fă ca poeții a căror glorie cresce :
Ei las veselī pe-aceia ce trăesc vremelnicesce.
Dér omenescele cine, ce dau chiar și la dușmanī,
Se aseamēnă acestor óspețurī de pelicanī.
Când ei ne vorbesc adesea de speranțe înșelate,
De mâhnire séu uitare, de durere séu de dor,
Aste cânturī nu 's făcute inimile sē dilate :

A lor declamări întocmai sunt ca nisce spede late
Care în vîzduh fac rôtă ca un fulger lucitor;
Ansă picături de sânge curg dupo tăişul lor.

Poetul

O muză, spectru nesăţios,
Imi ceri un cântec prea dureros.
Pe nisip omul nimic nu scrie
Când suflă vîntul a vijelie.
In tinereţea'mi era o vreme
Când buza'mi cânturi vrea să tot cheme,
Ca păsărica cu vesel har,
Răbdat'am ânsă un chin amar;
Şi pe-a mea lyră de-ar fi putinţă
Să spun o parte din suferinţă,
Bucăţi aşi sparge-o ca p'un pahar.

*Omuse, spectru nesatiable
L'homme ne peut rien
sur le sable.*

RESPUNS

C seară, șezând pe balcon,
Și visând împreună,
M'ai întrebat : "La ce gândesci
Sub farmecul de lună?",

Ah! cugetam de s'ar putea
Să iaū de-alung Bosforul
Și să 'l învăț, de mila mea,
Să 'ți verse 'n pept amorul.

Tu, care 'n valurile lui
Ai arătat credință,
Póte cǒ te-ai îndoișoș
De lunga'mi suferință.

Atunci simțind cea ce simt
Ai admira ca mine
Și malurile spumegând
Și-a cerului lumine;

Și transportată, cum sum eu,
De tainica natură
Ai simte inimați bătând
De-un dor peste măsură.

Atunci ai crede ce 'ți tot ȳic :
Că ochii tăi albaștri
Aă foc mai dulce, mai gingaș
Ca focul rupt din aștri.

Și ast-fel, amândoi fiind
Mai potriviți la fire,
N'aș mai căta prin nori, prin cer
Un leac l'a mea iubire;

Ci numai chipu 'ți aș privi
Și pėrul tėu molatec ;
Altă priveliște n'aș vrea
Și n'aș mai fi lunatec.

Buyuk-Dere, 1884.

STAFETA

(Imitațiö dupö Petoefi).

Și scriü o scrisóre
Pe fõe de crin,
Și pe blânda flóre
Las tristu'mi suspin.

*

Cu cerneală rosă
Pe äst câmp de nea
Voiü së scriü în prosă
Dér pana'mi nu vrea,

*

Aste versurile
Le-o pecetlui
Roua, ce din stele
Cade 'n zori de zi.

*

O sglobie-albină
Ți le va purta
Pe flori de sulfină,
De nu-mă-uita.

*

In gându'ți, copilă,
Altul de va sta,
I-am Țis, fără milă,
A te înghimpa;

*

Ér decă la mine
Ancă veți gândi,
Buzele'ți blajine
Cu miere-a stropi.

Brăila, 1879.

DESNADAJDUIRE

---

 nima'mî ca un cadavru
In peptul meu searbăd port,
Căci amorul, care tainic
O însufleția, e mort.

In zadar cat în petreceri
S'ațăț focul în ăst vas,
Pentru că nici o schînteie
Sub cenușe n'a rămas.

Ast-fel când le mor copii
Barbarii americani
Ii pun într'un cosciug-leagăn
Ce 'l atârănă de platani

Dânșii aū credința orbă
Cō vr'un suflet călător,
Ridicându-se spre ceruri
Și 'ntâlnind în al său sbor

Cadavrul fōră simțire
De el va compătimi
Și intrând în peptu'i rece
Il va reînsufleți.

Tot ast-fel în astă lume
Hoitul inimei de plimb
E cō tot mai am nădejde
Alt amor sē am în schimb;

Si sē simt atunci în peptu'mi,
Ca un Phoenix re'nviind,
Pe ruina vieții mele
Altă viață resărind.

Cea de a doa'mi născătoare,
Dacă 'n adevēr trăesci,
Vin cu dragostea'ți de grabă
Peptu'mi sē re'nsuflețesci!

Dér precum acésta 'i basmu
De popor alcătuit,
Țărână mă voiü preface
Förä së mai fi iubit.

Bucurescï, 6 Februarie, 1883.

Flacăra ce mi-ai aprins
Ancă 'n peptu'mi nu s'a stins,
Dér tu, fată schimbătoare,
Fără milă ai fugit
Și amoru'ți s'a pălit
Ca o roză trecătoare.
Spune'mi alt dor, unde esci,
Face inima'ți să bată?
O femeie, o ingrată,
Decă nu mă mai iubesci
De ce m'ai iubit o dată?

Bruxelles, 30 Iuliu 1882.

II.

(După A. Silvestre)

Merii și salcâmi dau muguri afară
— Să ne iubim dragă, coala 'n primă-vară
In inima noastră, setosă d'amor,
Sórele ne varsă raze mi și sute;
Totul reînvie ca pe nesciute
Ca și veselia 'n peptul muritor.
Cântecul, amorul, sunt lucruri plăcute!

*

Totul în natură ne 'ncântă la țară,
— Să ne iubim, dragă, colea 'n primă-vară!—
Florile pe fluturi galeș îi ochiesc;
Zorile aruncă bore răcoróse,
Care cu vedenii dulci, primăvăróse
Ne îmbată firea și ne aromesc.
Vinul și amorul sunt lucruri plăcute.

*

Visurile ênsă ce curênd sburară!
— Să ne iubim, dragă, colea 'n primă-vară!—
Zilele voióse cum se prăvălesc!
Dér vremea nu stinge cele petrecute:
Căci ramuri tufóse de-amintiri perdute
In inima noastră vecinic 'ncolțesc
Amor și durere sunt lucruri plăcute.

Bruxelles, 19 Aprilie 1882.

III.

Eram unu 'n două fețe
In dulcea-ne tinerețe;
Atunci trista'ți frumusețe
Mă 'mbêtase de amor.

Ale nóstre inimióre
Eraũ douë surióre
Zicënd cu-aceiași ardóre
Cântecul taínic de dor.
Aveam aceeași gândire ;
In petrecerĩ, în nevoĩ,
Simțiam totul în unire :
Eram unu, de și doi.

*

Suntem doi ađĩ; împreună
Inimele nu maĩ sună
Viers de drăgostire bună :
Sufletul s'a desdoit.
Ca vióra oropsită,
De arcușul ei lipsită,
A iubiri-ne dorită
Voce azĩ a amuțit.
Tu esci încă tot frumósă
Eũ tot de iubire bun ;
Dér, schimbare ticălosă !
Suntem doi. Ah! de-am fi un !

Brăila, 5 Octombře 1882.

IV.

(După J. Richepin).

Mai ții minte óre primul sêrutat
Ce buza ta vie veselă mi-a dat ?
Nu sciuși atuncea a mi'l refuza,
Dér nu'ndrăsniși éráși înapoi a'l da.

Mai ții minte crudul ultim sêrutat
Ce buza ta rece tăcută mi-a dat ?
Nu 'ndrăsniși atuncea a mi'l refuza.
Dér nu sciuși éráși înapoi a'l da.

Brăila, 5 Octombrie 1882.

V.

Tinerele călător
Fă-te 'ncoa la Perișor
Sé'ți cate lelea de dor.

Coci la voi, în cea Brăilă,
Cumperi dragoste o chilă
Si de dênsa tot ți-e silă.

Dér eü, numai să te am,
Sé'ți daü dragoste un dram
Si sé'ți fie, scii, taman !

Nu te teme de bărbat,
Cö sërmanu'ı fermecat :
Când oi vrea intrı sub-pat.

Teme-te mai mult de mine
Cöci de te-oi sëruta bine
Nu mai uiți cât lumea ține ;

Și te'ı pomeni mutat
Din orașul tēü în sat,
Galben și amoretat.

Perișor, 1883.

VI.

(Dupö D-na E. de Girardin).

Vorba cea mai vană
Se va întâmpla :
In lumea profană
Christ va re'nvia ;

Ansă nici o dată,
Tra deri dera,
Iubita mea fată
Nu mă va trăda.

*

Dunărea profundă
Roma va scâlda
Și albastra'î undă
In vin s'o schimbă;
Ansă nici o dată, etc.

*

Fără flacări focul
Se va consuma
Timpul și norocul
Nu vor mai sbura;
Ansă nici o dată, etc.

*

Tușa Mărgărita
Se va mărita,
Ana ipocrita
Se va îndrepta;
Ansă nici o dată, etc.

*

Cocheta bătrână
Nu s'o mai pudra,
Și cu rochi de lână
La bal va danța;
Ansă nici o dată, etc.

*

Dumitru poetul
Lesne va rima,
Și pe indiscretul
Critic l'o stima;]
Ansă nici o dată, etc.

*

Fără flori, verdéță,
Vara va veni.
In amor dulceață
Nu vom mai găsi;
Ansă nici o dată, etc.

*

Fără vitejie
Bravi! vor lupta,
Fără rug! o mie
Nu vom imbarca;
Ansă nici o dată etc.

Tótã sęptęmãna
Popi vor posti,
Senatori mãna
La vot n'or suci ;
Ansę nici o datã, etc.

*

A lor jurãmintे
Tonți vor uita,
De amor cuvinte
Mutul va 'ngãna ;
Ansę nici o datã, etc.

*

Vorba cea mai vanã
Se va întãmpla,
In lumea profanã
Christ va re'nvia ;
Ansę nici o datã,
Tra deri dera,
Iubita mea fatã
Nu mẽ va trãda.

Bucuresci, 17, Martie 1875.

VII.

(După J. Richepin)

Und' s'e staî? tristele'mî şópte
Voiü s'ascund în loc um'ros:
Doru'î mai întunecos
De cât tine, nópte.

Und' s'e fug? In ce amare
Valurî focu'mî s'e alin?
Dorul meü este mai plin
De cât tine, mare.

Une' s'e mor? cõci sufer fórte
De un chin nebădăios:
Dcru'mî e mai nemilos
De cât tine, mórte.

Brăila, 5 Octombrie 1882.

DINAINTEA MAREI

Femea cu ochii verzi
Nici o dată să n'o crezi
Când o zice : zău și zău
Atunci să jură mai rău.

Cântec popular.

Am voit să fug de dânsa ca să curm a mea durere;
Am cercat amăgitoarea'i față să o pot uita,
Și-am venit, plângând, în valu'ți, mare, unde totul pere,
Să 'nec dorul ce mă róde, să sting amintirea sa.

*

Ansă tristă amăgire! Apa nu 'i destul adâncă
Ca să 'nece suferința ce-al meu pept a vestejit;
Ér în unda'ți mișcătore tot făptura'i vèzu'i âncă,
Coci și tu esci tot perfidă ca acea ce-am iubit.

*

Veselul pescar îndreaptă luntrea'î ușor legănată
Cötre luciul plin de sóre unde hrana 'î va găsi.
Totu 'î vesel, bórea mări duce pânza luî umflată;
Pe mal sóța'î și copii îi uréză-a reuși.

*

Dér d'o dată norii negrii firmamentu-acoperiră :
Vântul urlă, marea geme, spumele 'n vârtej rotesc,
Și 'n o clipă mica barcă și pescarul înghițiră,
Copilașii și-a lor mumă dupó țermuri se jelesc.

*

Ah! tot ast-fel mă 'mbarcasem cötre-o lume ideală
Și visam plăceri nebune, bucurii fõră sfârșit;
Tot îmi surídea : norocu'mi la toți buciutam cu fală,
Cõci aveam tot ce dorisem : prin ea eram fericit.

*

Groși nori ânsé se 'nțesară din blestemată suflare,
Fulgerul scumpa'mi clădire prăfui ca din senin.
Sburași, scurtă fericire, și decepțiunî amare
Imi lăsași în a ta urmă : dupó bucurii, ce chin!

*

Și văzând aceste jalnice rămășițe, de furtună
Aruncate peste maluri, mă gândesc l'al meu amor :
Din naufragiul pasiunei inima'mi abia adună
Câte-va iluzii triste, câte-va lacrimi de dor.

*

În zadar, o ved' pré bine, vin să caut mângâiere
În poeticele'ți valuri legănate 'n infinit :
Urgisit de suvenirea'î eă fugeam de-a sa părere,
Ș'am dat în făptura'ți, mare, de portretul eî leit.

*

Ast-fel se oglindesce 'n tine și tu, mare, în muiere :
Esci frumósă ; ca și fața'î or ce minte lesne perđi ;
Șópta'ți ânsé'î mincinósă ca și glasul eî de miere,
Unda'ți e înșelătóre ca și dulcii eî ochi verzi.

*

Și când amândoué 'n față vă veți ști, tu, dulce astru
De amor, și tu, o mare cu talazul schimbător,
O terestre infiniturî sub infinitul albastru,
Cugeta-veți la aceia ce prin voi sërmanii mor ?

*

Amândouă împreună lesne vă veți înțelege :
Ast-fel totul pere 'n tine, mare, făr' a reveni;
Tu, femeie, din uitare ți-ai făcut o tristă lege;
Și nici una remușcarea nu, nu știți ce pôte fi.

*

Atunci dăr durerea'mi crudă pentru vecinicie tacă!
Și când, nemilós'o, marea, sora ta, vei contempla
Aș vrea inima'mi martiră într'un val să se prefacă
Și l'ale téle picióre să se duc' a expira!

Ostende, 10 Iuliú, 1882.

BALADA FINLANDESA

Fată mare intr' acasă. Măsa 'ntreabă, îngrijată :
«Ce-ai la mână, fată dragă? Mâna 'ți este sângerată.

— Maică, în pădurea deasă fost'am să culeg o flóre
De rësură, și atins'am țépa ei vëtămătóre ,»

*

Fată mare intr' acasă. Măsa dulce o mângâie :
«Ce-ai la gură, fată dragă? Buza 'ți este stacojie.

Mamă dragă, fost'am astăzi singurică în pădure,
Și cules'am dude roșii, și mâncat'am negre mure. ,»

*

Fata mare intr' acasă. Măsa 'i zice, speriată :
«Vai! esci galbenă ca ceara! Spune ce-ai draga mea fată ?

— Mamă, pregătesce-mi grópa; eú mă sting nenorocită.
Ér pe crucea de d'asupra, scrie, maica mea iubită :

*

«Intr'o ȕi fata se 'ntórsa cu mânele sângerate;
«Un flăcăú cu drag strânsese degetele'i delicate.

«Intr'o ȕi fata se 'ntórsa cu guriȕa stacojie;
«Cu sêrutul sêú flăcăul aprinsese buza'i vie.

«Intr'o ȕi apoi se 'ntórsa galbenă și ofilită;
«Vai! flăcăul își trădase credincioasa lui iubită.»

Paris, 1878.

O M U M A

(Legendă după Andersen).

Ce strașnic urlă vântul prin brazii de la munte!

mumă veghia tristă pe fiul său bolnav:
La căpătâiul sərbăd plecată'i a sa frunte.

Ea se ruga, și lacrimi pe códele'i cărunte
Curgeau și cerșiaū mila destinului grozav.
Copilul sufla tare și 'ntr'una sughița,
Er muma lui cu bóla părea că se lupta;
Și ast-fel cum scolarul în slaba'i mână ține
O pasere ce cată spre boltele senine
Să fluture, amoru'i de mumă reținea
Al fétului său suflet la sînul ei de nea.

D'o dată ușa casei pe țîțîna'i țipă
Și un moșneag cu barbă pe prag se arată.
Era spre nópte, érna, și crivéțul gema:
Dér muma pe unchiașul îl găzdui la ea.
Moșul privi copilul, apoi șezu la vatră;
Afară, ce rea cobe! un câne jalnic latră.
De osteneală muma sdrobotă ațipi
Dér grija ne-adormită o desceptă îndată.
Atunci un țipét scóse: „O Maică pré curată!
Mi s'a furat copilul!“ și fôr'a maî simți
Nici crivéț, nici zăpada, ce-ardea a ei picióre,
Ea alergă 'n pădurea albită de ninsóre,
Crezênd cõ dór o prinde pe hoțul de unchiaș.

Când écë în rěspânte, de frig și vânt stârcită,
Sta tristă o muiere cu negru 'mbrobodită.
„O mumă, ea îi zise, plângî dragu'ți copilaș:
Ci lacrimel'e'ți sterge; vai ele sunt deșarte,
Cõcî mórtea-a luat, fětul și ea 'i acum departe.
Ér mórtea nu întórce acea ce-a luat.
— O spune'mi măcar drumul ce dëns'a apucaț.
— Surată, ție drumul pot lesne arěta:
Il sciũ. Dér maî nainte cu vocea ta măéstră,
Maî zi'mi acele doine ce, séra la Ieréstră,

Imi cântai, pe când mân'ați copilul legăna.

Sum nóptea și adesea tăcerea'mi durerosă

Mi-a alinat'o tainic cântarea'ți mlădiósă.

— Dă'mi drumul, fie'ți milă, coci mórtea iute sbóră;

Nu mă reține 'n calc, coci scumpe un minut,

Si mâne cânturi sute îți voiú cânta, fecióră*.

Dér nóptea se ascepte cu nici un chip n'a vrut.

Atunci sermana mumă, cu lacrimi pe față,

Dér cu suris pe buze, desculță 'n nea și gbiață,

Perdută, tremurândă sub crivățul turbat,

Cântă duiosul nani sub cerul înstelat.

Atunci îi zise Nóptea : «La dreapta se o iei

Și vei afla și Mórtea și fétul ce tu vrei.»

Muma plecă, dér écě nenorocire nouă :

Poteca mai nainte se împărțea în două.

Femea ședea tristă în grea nedomirire.

Lipsit de florí și frunze și rebegit de nea,

Un scaete la dēnsa privea cum se bocea.

«Aú n'ai vėzut pe Mórte prin ăst loc de peire?

— Ba da, respunse scaiul, și drumu'i îți pot spune,

Dér, rogu-te, 'nainte la albul tēu sín pune

Sė se 'ncălzească, mumă, a mele crăci uscate.»

De și simția puterea încet că o lăsa,
Sermana mumă scaiul pe cóstele'i curate
Cu dragoste îl strânge, și scaiul înțepa.
Cura din peptu'i sânge șiróie plângătóre.
Atunci, mare minune! scaetul înflori
Și frunzulițe, muguri tot trunchiu 'i coperi :
Cöcî inima de mumă e cald și dulce sóre !

*

Murindă ea se duse pe drumul arëtat ;
Dér de un loc în calea'i nenorocit' a dat.

Cum ar putea ea trece acéstă apă 'ntinsă,
Pe care n'o putuse nici érna îngheța ?
Dér inima'i de mumă nu se crezu învinsă ;
Și se gândi ca lacul întreg să 'l sórbă ea.
Atunci ca să 'mplinéscă ăst plan nesocotit,
Se aplecă, sërmana, să bea lacul uimit.
Acesta 'i grăi : "Mumă cu mintea jumătate,
Sunt anî de când cu dorul nesăturat admir
In pleopele'ti umbróse un îndoit safir....
-- Cum, ochii mei? -- Chiar dênșii ; dá'mî aste nestimate
Și strălucite petre, și 'n schimb, eü te voiü trece
Pe cel țerm und' se vede căsuța Morții rece.„

L'acéstă nouă jertfă ea mult nu se 'ndoi :
Pe loc smulse safirii și 'n apă îi svârli.
Atunci und' azurie, de doi ochi constelată,
Privi aceste petre în lacrimi, mirată
Crezând că doi luceaferi din ceruri au căzut.
Apoi o ia în brațe, și după cum ceruse,
Nici chiar udându'l, corpu'i încetișor depuse
Pe malul unde este al Morți lăcaș mut.

*

Pe când căsuța órba căta pe pipăite,
O mână grea și rece pe umeru'i s'a pus.
Era cumplita Mórte : cu brațele'i sbârcite
Strângea la peptu'i sérbăd un prunc ce dormea dus.
"Ce ânger te aduse, femeé, pên' la mine?
— Sum mumă, îi răspunse. — Se póte, dér de tine
Nu voiú sê sciú; decí plécă, cõcí ceasu'ți n'a sunat.
— Copilul! Dă'mi copilul de sînul meú lăptat!
— Imi ceri ce nu se póte, cõcí Domnul nu permite.
— Indură-te de-atâtea amarurí nesfârșite.
— In acest puț, sêrmano, privesce-al lui destin,
Și spune'mi decă ast-fel îl vrei sê mai trăéscă,
Și Mórtea, 'nduișată d'atâta părintéscă
Iubire, 'i dete ochii luați din lacul lin.

Nesăţioasa mumă spre puţ se aplecă
Dér iute se retrase şi se înspăimântă ;
Cöci în curata undă putuse să citească :
«Nenorocit şi bolnav, sărac, omorător !»
— Acum, îi cunoşci sórta ; mai vrei să mai trăéscă ?
— O nu, căzënd ea zise, cu dënsul ânsé mor !»

Brăila, 7 Octombre, 1882.

ROMANTA

 n zori zilei, pe bolt' albastră
Când pălea luna, o am pornit.
Tu mi-ai zis : "Vino!", de la feréstră,
Și am venit.

Maî spre améză, figura'ti sântă
Riura 'n aur : stam transportat.
Păreaî ferice, și mi-ai zis : "Cântă!",
Și te-am cântat.

Când veni nóptea, necunoscute
Mě ardeaŭ poŭte. Ans' al těŭ glas
— Rěutăciós'o! — mi-a zis : «Fugĭ! dute!», ..
Dér am rěmas!

Paris, 16 Septembre, 1879.

IMORALITATE

Omnes eodem cogimur

Horatiu.

Sotul se transformă, nimic nu dispare,
Când a morții mână rece va usca
Corpu'mi, și va stinge sərbăda'mi suflare,
Tu, ce-atât iubit'am, ah! nu mă uita!

*

Seamănă'n țărêna ce-o sê ne separe
Florî mirositoare ca și fața ta;
Le voiî da din trupu'mi sânge drept mâncare,
Și mândre vor cresce, se vor înălța.

*

Din verdea tulpină sórele 'mî va trece
Căldicel prin vine, și'n inima'mî rece
Voiû simți amorul circulând mereû ;

*

Er seara, când totul tace, o iubită,
In parfumul flori cu carnea'mî hrănită,
Vino să sorbî bórea sufletului meû.

Paris, 1878.

DOUE FECIORII

Am văzut dalba zăpadă
Festelit' într'o grămadă
De gunoă și de glod ;
Ér pe căile spurcate
Brazdele de fulgî, călcate
In picióre de norod.
Scărmănată de lopată,
Ici și colo 'i dată 'n vânt
Și mânjită cu pămênt.
— Dalba nea e noroiată!

Am văzut femeî pe strade
Făcênd triste mascarade,

Și nemernicii rîzînd.
Unele la hîrcî bătrîne
Dînd sêruturî pentru pâne,
Altele cu pruncî cerșînd.
Am vîzut fîi fîră tată
Pe punți, pe căi lepădați;
Alții, zău, cu prea mulți tați.
Femea e profanată!

În salónele-aurite
Inimî și maî pîngărite
Sub pept de femeî clocesc.
Omul calcă în picióre
Sînul candidel fecióre
Și zăpada, dar ceresc.
Talpa 'i lasă négră pată
Pe nea, ér pe-al feti sin
Necinste și vecînic chin.
— Dalba nea e noroiată
Și femea profanată.

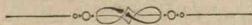
Și 'mî ziceam : Ce triste fapte !
Plaiu 'i alb, scîi ca de lapte,
Sus la mândri noștri munți.

In mormanele de gheață
Pruncii 'și spăl rumena față;
Jos copacii sunt cărunți.
Ca un sîn de dulce față
Inflorit și nepătat,
Ghiocel de zori spălat,
— Dalba néuă stă curată.

Și 'mă ziceam : Hai prin cătune
Unde inimele 's bune :
Flăcăi mândri și pletoși
Rîd c'o fată, rîd c'o lele,
Și se 'nsor voioși cu ele
După datini din strămoși.
Opincuța 'n horă cată
Fata mare cu amor,
Sînu'i cu ea salt' ușor.
— Ici femea 'i respectată.

Ah! lăsați néua curată
Și femea respectată.

Paris, 1878.

R O N D E L

De cât mâna'ți diafană
Nu cunosc nimic mai pur,
Când prin cóma ta bălană
O treci c'un dulce susur;
Degetele'ți de sultană
Tóte inimele fur.
De cât mâna'ți diafană
Nu cunosc nimic mai pur.

*

Nici nu cred formă umană,
Vie, mai főră cusur;

Albul, roșul se îngană
Cu al cerului azur.
De cât mâna'ți diafană
Nu cunosc nimic mai pur.

Paris, 1876.

BARDULUI DE LA MIRCESCI

Te canam..... curvaeque lyrae parentem.

Horatiu.

Soete! — a télé cânturî,
Dulci avânturî
Cötre țeră, mă uimesc!
Te iubesc.

*

Ție numai blânda Muză
Cu-a sa buză
Îți șoptesce-al țeri dor
Arzător.

*

La accentele'ți sublime,
Vecinici rime,
Câte nopți nu am veghiat
De-am uitat

*

Grijile ce mă consumă,
Și o sumă
De mizerii omenesci!
Când voesci

*

Să înstruni duiósa'ți lyră,
Toți se miră
Unde-atât geniū găsești,
De lovesci

*

In puternici fõră témă,
Mai cu sémă
In corupții venetici,
Inimi mici,

*

Care sugeară România;
Tyrania
Ce clocea de la palat
Până 'n sat.

*

O poete, cântă, cântă!
A ta sântă
Melodie va 'nălța
Țera ta!

*

Cântă gloria străbună;
Incunună
Fruntea marilor eroi
Cari în noi

*

Reaprin'său vitejia,
Bărbăția
Ce sdrobi pe musulmani,
Pe tyrani!

*

Cântă patria, credința,
Suferința,
Jugul bietului popor
Muncitor.

*

Tot poetici *lăcrămiore*
Pe rězóre
In cale 'ți îmbobocesc,
Dar ceresc.

*

Galeși *mărgăritărele*
Rîd la ele
Ér *Legendele* de-amor
Cat cu dor.

*

Cântă; dulcele'ți cuvinte,
Cu ferbinte
Dor de țără, încolțesc
Și rodesc :

*

Ele-aprind în inimă june
Dorinți bune;
Visuri de măgulitor
Viitor.

*

Ție dăr ce spuî mărirea,
Strălucirea
Timpilor cu fapte rari
Și crai mari;

*

Ție, bardul țerei mele,
Micuțele
Aste versuri îți dedic,
Și 'ți rezic :

*

O poete! cântă, cântă!
A ta sântă
Melodie va 'nălța
Țara ta!

NIZZA-LA-BELLA

Pastel.

Ca o fată răsfățată, stă la sora tolănită
Bruna Nizză, și se jocă cu lămâi și portocale,
Rezemându se pe spate de un munte înverzit,
Pe când marea 'n spume spală piciorușele ei góle.

*

— Alpii sus cu semeție ridic crésta lor albită,
Jos măslinii și palmierii întind crăci mirositoare;
Colo neaua argintie, ici flori dalbe la privit.
Ér pe când galeșe fete împletesc cununii la sora,

*

În răspânte lazzaroni pacinic înstrun mandoline.
Ici finitul vesel, colo Infinitul mări line :
Pretuntindenî sóre, pace, tot ce 'n lume poți spera.—

*

Și 'i ziceam, svârlind în póla'i trandafirî și viorele,
Și furându'i o lămâe; «Ah! steluță între stele,
Pe-al tǎu mândru sîn și ócheș viața 'mî lină ce-ar cura!

Nizza, 1878.

HARPA MINUNOASA

(Baladă din Feroë).

Soi călări cu negre plete
Intr'o casă au intrat,
Și din două june fete,
Fete mari de măritat,
Amândoi vor pe cea mică,
Coci e mândră, frumușică,
Scie țese tórce in;
Dér cea mare, — n'ar mai cresce! —
Numai porcii îi păzesce,
Și de ciudă peptu'i plin.

Cea mai mică aur tórce,
Tóte mințele de 'ntórce;
Dér zăplanei îi dai lână
Și tot nu 'i e la 'ndemână!

*

Zis'a ast-fel fata mare :
«Soro dragă, hai la mare.
— Ce să facem? fă surată :
N'avem lână nespălată.
— Tot îți semăn ție eū :
Tot spălându-ne la față,
Ne-om întrece în albeață.
— N'a vrut ast-fel Dumnezeu :
De te-ai spăla cât ți-o place,
Zău mai albă nu te'i face;
Și de-ai fi tótă de nea,
Mirele'mi tot n'ai avea »

*

Lângă marea ce turbézá
Fata mică se așézá
Pe o pétră, surízând.

Sor' sa 'n apă o 'mbrâncesce.
Sărăcuța se bocesce,
    Și gemând,
    Biata copilă
Se tot rógă : "Fie'ți milă!",
— Ba din apă nu te-oiu scóte,
Décă mirele'ți nu 'mī daí.
— Avuție, găteí, tóte
Ți le daú, tot ce doriaí;
Dér logodnicu'mí cu late
    Plete 'n spate
Nu 'l pot da, cōci îl iubesc.

*

Așa zice și s'afundă :
In jur spumele rotesc.
Corpu'i alb, purtat de undă,
Rētăci pe 'ntinsa mare
Și pe țerm fu aruncat.
Doi pescari din depărtare
L'aú zărit, aú alergat.
Din cadavrul bieteí fete
Două brațe scot din spete
Și o harpă întocmesc.

Din cosita'i aurie,
Ce părea mătăserie,
Córde fac, ce se jelesc.
«La vecinǐ este serbare,
Se serbéză nuntă mare.
Haǐ și noi, cǎci toǐi privesc.»

*

Lângă pórtă ei se-așeză,
Și din harpă întonezá
Cânturǐ dulci, care uimesc,
Cânturǐ triste ce 'ngrozesc.
Córda 'ntâi zice sonoră :
«Logodita mi-este soră!»
Córda doua sună tare :
«Sora mea fără cruțare
Fǎră milă, m'a ucis!»,
Córda treia triumfală,
Spune : «Mirele din sală
Ie-al meü mire, al meü vis!»,
Logodnica 'ngălbenesce ;
Ca jeratic se roșesce :
«Harpa 'i de nesuferit!»,
Ochiǐ ei înot în sânge :

«Cântul harpei ce se plânge
Rău mă 'neacă, al meu iubit!,
Córda patra, mai trufașă,
Țipă : «Taci! esci ucigașă!,
Și zicând răsună tare;
Êr în peptu'i fata mare
Simte inima'i cu fiere
Că se sparge de durere.

Paris, 1879.

V I S

Am visat a avea un vis fără sémă :
Imi părea cō vântul, tare seú domol,
Era vocea-ascunsă, ce vecinic ne chémă,
Lucrurilor lumei de la pol la pol.

Urechia'mi profană, ast-fel subțiată,
Percepea vibrarea celui mai mic son,
Și mystere sute ea afla mirată,
De la șopta dulce și pêně la svon.

Ast-fel vântul aprig, crivățul putinte,
Care prin zăpadă jalnic șuera
De la méză-nópte părea cō's voci sfinte
De martiri politici, care se jelea.

Uraganul gróznic care, cu-ale sale
Suflări, rupe stavili, copaci pe câmpii,
Sunt vocile scóse în ore fatale
Pentru desrobire de popóre mii.

Austrul cu plóie ud'a nóstră frunte,
Inima ne strânge cu suflarea sa;
E vocea acelor frați de peste munte
Care 'n lacremi vecinic ne vor tot chema.

Zefirul ce frunza de-abia înmlădie
Scutură și pórtă polen după florí,
In duiósa'i șóptă are voci o mie
De amor de plante și de muritori.

Bórea lină care Dunărea trimite
De la marea Neagră péné la Carpați
Este vocea țeri: »Fugiți de ispite,
Români, ea ne dice, și uniți să stați!«

București, 1879.

UN LAMENT LA BOLINTINEANU

Cui liquidam pater
Voce[m] cum cithara dedit.

Horatiu.

Tu, ce suferiși în lume
Cu răbdare de martir,
Și l'al cărui dulce nume
Inchin fruntea și admir;
Bard, a cărui cânturi triste
Eū cu lacrimi stropesc,
Lasă-mă a ta restriste
Să o plâng, s'o povestesc.
Tu, ce-ai dat tot pentru țeară,
O da, lasă să suspin,
Căci toți astăzi te uitară,
Lebădă din Bolintin!

*

O poet, l'a căruī liră
Românimea asculta,
Vino, muza mea inspiră,
Să te pot bine cânta.
A ta strofă poezie
Ce uimesce murmura
Și din gura'ți ambrosie
De cuvinte dulci cura.
Muza'ți astă-zī nu mai cântă,
De regret peptu'mi e plin;
Incetași cântarea'ți sântă,
Lebădă din Bolintin.

*

Ale țeri tele chinuri
Seculare, le-ai cântat
Cu 'nfocare și suspinuri:
Drept răsplată, esci uitat.
O Români, cu nepăsare
Să uitați se póte voi
Pe acel ce 'nalță tare
Ginta vóstră de eroi?
Nici o pétră azi n'arată
Svânturatului strein

Unde zace 'nmormântată
Lebăda din Bolintin!

*

Vai! tot ast-fel toți muriră
Ceî ce 'n viață-le-aŭ luptat,
Toți acei ce lumea-admiră
După ce i-a insultat!
Omenire decăzută,
Pe rug ai ucis pe Ius,
Pe Socrat dându'i cucută,
Și pe cruce pe Isus,
Ș'apoi studie, muncesce,
Te adapă cu venin,
Inimă, talent jertfesce,
Lebăda din Bolintin ..

*

Te vei stinge 'n sărăcie
La spital, de toți uitat!
Blestemat pentru vecie
Fie sufletul ingrat!...
O nu! coci vocea'ti slăbită
Expirând de-abia șopti:

»Te las țără mult iubită,
N'am de cât a'ți mulțumi«,
Er acum a ta cântare
Incetă, poet divin,
Și mormântu'ți e 'n uitare,
Lebădă din Bolintin!

*

Dér veni-va timp 'n care,
Ca un sóre luminând,
Al tēu geniū va apare
Intre cele d'ântâiū rând.
Pe-a ta frunte-om pune laur,
Și măreț vei străluci:
Printre stelele de aur
Ca luceafărul de zi.
Obosit pe lunga'ți cale,
Svânturate peregrin,
Vars'o lacrimă de jale
Lebădei din Bolintin!

*

Mórtea fuse pentru tine
Amic bine-făcător:
Ea, curmând a téle chine,
Te făcu nemuritor.

Și cântarea'ți dulce sbóră,
Și prin veacurî va sbura,
Și cum astă-zî o udară,
Toți cu plâns o vor uda ;
Și tăcuți în négra nópte
Ei vor scóte un suspin,
Cugetând l'a téle șópte,
Lebădă din Bolintin!

București, 1875, Ianuarie 13.

DIN PROMETHEUL LUI ESCHIL

Forța.

Ajunserăm, în fine, departe, pe pământul
Ce 'nvecină Scythia sălbatică pustie.
Vulcane, ție 'ți-este să împlinesci porunca
Ce tatăl tău ne dete : de aste stânci-petróse
Ce mărginesc abizuri, vei lánțui, cu noduri
Puternice d'aramă, cest făcător de rele,
Căci focu,— a ta putere, născocitorul artei,
El l'a furat, mișelul, și omului îl dete.
Incerce, pentru crima'î a zeilor mânîe;
Invețe să slăvească pe Joe-a tot puternic,
Și a 'nceta iubirea'î prea mare pentru ómenî.

Vulcan.

Vértute și tu Forță, ați ascultat pe Joe,
Și împlinind porunca'i v'ați ușurat consciința.
Dér eü simt greutatea : së lântuesc de petre
Spälate de furtune un zeü de-acelaș sânge!
Și totuși o voiü face : imi trebuie curagiü.
Mi aș face rëü pe piele ne nscultând pe Tatäl.

(Luï Prometheü).

Dibaciü fiü al Themidei, prea înțeleapta zee,
Privesce aste cue, nenorocit ca mine :
Te-oiü țintui cu ele pe cósta ästuï munte.
Nici glas nu vei aude, nici vei vedea făptură ;
Dér sórele usca-va cu parä și dogóre
A corpului tëü flóre; vai! târziü ție nóptea
Iți va ascunde ziua sub rochia'i înstelată,
Și 'n zori târziü de sóre se va topi zăpada.
Vei viețui 'n restristea presentului amarnic,
Cöci cel ce libertatea țî-o da nu'i äncö în lume.
Vai! écë'ți dér rësplata philantropiei tële;
Zëü änsu'ți, de zei totuși nu te-ai temut, și daruri
Ce nu le meritase ai dăruit la ómeni.
De-aceia p'astä stâncă vei sta fõră astâmpâr,
Nici somn, ca sentinelä, și fõră de odihnä.

Și gemete mulțime și plângeri ne-ascultate
Veî buciuma; dar Joe în veci nu se împacă;
Și aspru 'i la poruncă stăpânul ce-avem astăzi.

Forța.

Ei! ce întârziere! zadarnică ți-e mila!
Cum! nu urăscî pe zeul cui zei toți țin ură?
Care la ómeni dete onórea ta chiar, focul?

Vulcan.

Dér sângele 'i puternic, cum și prieteșugul.

Forța.

Așa'i, dér tare este și-a Tatălui poruncă
Ce póte fi mai gróznic, de cât a o înfrânge?

Vulcan.

Tot nemilósă'i forța în veci, precum și este!

Forța.

A se boci d'a surda se chiamă lecuire?
Ci lasă dér necazul de-o grijă főră seamă.

Vulcan.

O dibăcie-a mânei cât mi-esci de urâciósă!

Forța.

Cum! îți blestemî sciința? De ce? ea uu 'i de vină,
Nici zămislit'a astă nenorocire mare.

Vulcan.

Ah! cât aş vrea un altul să aibă meșteşugu'mi!

Forța.

Putere aũ toți zei, dér nu obştesc imperiũ;
Neatârnat cu totul e unul numai : Joe.

Vulcan.

O sciũ, și n'am nimica de zis de astă dată.

Forța.

Grăbite-vei dér tare să lánțuĩ vinovatul?
Și teme-te pe gânduri să nu te vadă Tatăl.

Vulcan.

Belciugele sunt gata, ce mânele vor ține

Forța.

Apropie; petrece prin ele-a sële brațe.
Și țintuesce: bate puternic cu ciocanul.

Vulcan.

Ascult supus și totul se face într'o clipă.

Forța.

Mai tare: bate, strânge, ca tot să țină bine;
Istețul, legat ast-fel chiar, ar putea să scape.

Vulcan.

Un braț e strâns, sê'l scôtă nici un avânt nu póte.

Forța.

Și pe cel-alt acuma, și strânge, strânge tare,
Sê 'nvețe cõ sciința'i nu 'ntrece p'a lui Joe.

Vulcan.

Afară de el ênsușî, nu se va plânge nimeni.

Forța.

Ia cuiul de fer, tare înfige al sêu dinte
Strêpungător în peptu'i, dér fără de șială.

Vulcan.

O Prometheu! sãrmane! eũ gem de-a ta durere!

Forța.

Cum? ẽrã! perzi curagiul! pe vrãjmașii lui Joe
Ii plãngi! ci fie'ți témã sã n'o pãtesci la rãndu'ți!

Vulcan.

In pace cum vezi astã-priveliște grozavã?

Forța.

Un vinovat vãd numai și chinurã meritate.
Sfãrșesce și petrece prin cõste aste lanțurã.

Vulcan.

Voiũ asculta porunca, dẽr nu'mã mãi da povețe.

Forța.

Te-oiũ ațãta într'una, chiar cu strigãri puternici;
Jos dã-te și de șale aste belciuge strãnge.

Valcan.

Ascult ca tot-dẽ-una, și iute ãmplinit'am.

Forța.

Acum treci la picióre: încleștă bine ferul,
Să ție; coci stăpânul cu grei se mulțumesc.

Vulcan.

Așa 'ți grăescă limba întocmai cum 'ți-e firea.

Forța.

Tu, te înduioșeză, dér despre a mea trufie
Nu spune nici te-atinge de-a inimei asprime.

Vulcan

Hai! a lui mădulare cu fiare sunt legate.

Forța.

Acum înfruntă zei, răsvrătitor sêlbatic!
Mai fură-a lor odóre; pe ómeni ocrotesc!
Ce pot ei pentru tine? Pot chinul sê'ți aline?
Badjocoră-al têu nume, ce prevedere sună:
Poreclă mincincinosă! coci Prometheu tu ênsu'ți,
Alt Prometheu îți trebui din lanțuri sê te scape.

(Es.)

Prometheu.

Divin eter! voi încă, o călătore vânturi!
Isvóre de pârie! nenumërate valuri
Ce marea cu surisuri o încrețiți, o țără
Care hrănesc pe ómeni; și tu ce vezi tot, sóre!
Priviți-mă cum sufer! eú zeú, de zei în patimi
Sunt osândit a trece; cum zac, vai! în insulte

Și 'n chinuri sdrobotóre!

Și suferi voiú ast-fel în secolí fórá număr.
Priviți aceste lanțuri, insultă pentru mine,
Pe-a mele mēdulare d'un noiú zeú fáurite.
Vai! vai! precum prezentul așa și viitorul
Mă asupresc, și écē de ce suspin într'una.
Când óre suferința'mi o voiú vedea curmată?
Ce zic eú viitorul? îl sciú chiar dinainte!
Il vėd; îl citesc bine, cōci nici un rēú nu'mi póte
Veni făr'a mea scire; sē rabd déră destinumí,
Sē'l rabd fără eártire, cōci sciú fără 'ndoială:
Fatalitatea nimeni n'o va putea învinge.
Sē tac séú nu durerea'mi? Nu pot păstra tăcerea.
Eú, bine-făcētorul, Părintele-omenirei,
Sē zac nenorocitul în ast-fel de tortură!
O recunosc, furat'am, pitind'o cu 'ngrijire,

Schînteia zămislindă ce focul încolțesce,
Mesteșugarul artei, isvoritor de bunuri.
Acesta 'mî-e păcatul vaî! pentru care sufer
Sub aprigele vînturi înlănțuit de petre.

A! a! (esclamațiunii de mirare)

Ce sgomot se aude? ce profum mă 'nconjoră?
Zei l'aŭ răspândit ore? séu semizei? séu ómenî?
Vin ei spre astă stîncă, la marginile lumei,
Să vaz'a mele chinuri? séu ce mă vor ei óre?
Priviți cumplit în lanțuri un zeu cum se căsnesce,
Urit de Joe-Tatăl precum și de toți zei
Ce locuesc palatu'i; și care'i fuse crima?
Numai nenumărata'i iubire cõtre ómenî!

Paris, 1879.

TRIOLETE PRIMAVEROSE

In al meu suflet cernit,
Lili, ochi'ți vërs schîntee.

Simt amorul resărit

In al meu suflet cernit.

Grijă, necazuri aū fugit

La vederea ta femee :

In al meu suflet cernit,

Lili, ochi'ți vërs schîntee

*

Frescă sub micu'ți bonet,

Vie ca o păsărică,

Te zării: staî în secret

Pitită sub mic bonet.

Printre tufişul discret
Scoseşi capul cam cu frică,
Frescă sub micu'ţi bonet
Vie ca o păsărică.

*

L'al tēū rîs alb şi rosat
S'a 'ntors dulcea primă-vară;
Lyra'mî mut'ai desceptat
Cu-al tēū rîs -alb şi rosat.
Lili, dă'mî un sērutat,
Cōci în selba solitară
L'al tēū rîs alb şi rosat
S'a întors dulcea primă-vără.

*

Pasēri cântă; tu, voios
Săi, cōci n'avem vreme-a perde.
In frunzişul răcoros
Paserea cântă voios.
Vin la umbră să stăm jos,
Suntem junî, şi érba'i verde.
Paseri cântă; tu, voios
Săi, cōci n'avem vreme-a perde.

*

Primă-verified și amor,
Vorbe dulci! inima saltă
Într'un suflet simțitor!
Primă-verified și amor!
Una'i de la Creator;
Lili, dă'mi-o pe cea-l-altă;
Primă-verified și amor,
Vorbe dulci ce 'n inimă saltă!

Paris, 17 Aprilie, 1876.

O DIJMA DE SONETE

I.

Credite, deficio.

Ovidiu.

 in harpa'mi, sdruncinată de-o crudă pasiune,
Nu scot de cât lamente. Amici, nu'i de mirat,
Căci inima 'mi e plină de desilusiune :
Amorul și credința ca fum s'aū spulberat!

*

Și 'n locul lor lăsară a vieți-amărăciune,
Desgustul, vai! Desgustul cu vĕlu'i înghețat;
Și tóte azi pe lume îmi par deșertăciune,
Căci dubiul svĕrlit'a lîntolu'i blestemat.

*

De-acea plâng, coci plânsul alină o durere;
E balsam ce re'nvie pe suferind și 'n stere
De visuri și speranțe îl pörtă ne'ncetat.

*

Lăsați, lăsați să curgă aceste lacrimile,
Lăsați să spun amorul și chinurile grele
Ce inima mea jună atât aü desperat!

București, 1875.

II.

TRISTEȚE

(După A. de Musset).

Perdut'am viața și veselia,
Perdui amici, puterea mea,
Perdut'am totul, chiar și mândria
Care un geniü mă socotea.

*

Er Veritatea, care junia
Ca o amică o 'nveselea,
Tot cercetând'o 'i vëzui tãria,
Ș'acum desgustul am pentru ea.

*

Și totuși dënса vecinică este :
Cel ce în viața'i o pãrãsește,
El nimic mare n'a cunoscut.

*

Din astã lume plină de chine,
Imi mai rëmãne un singur bine :
In lacrimi ochii des i-am avut.

București, 1875.

III.

*Nec dulces amores
Sperno puer.*

Horatiu.

Zefir sprinten unde sbori?
Bórea'ti unde-o duci tu, unde?
Da-o veți lunei rotunde
Séu rumeiórelor flori?

*

Porți tu dulci tîi fiori
Cötre văile profunde,
Cötre jalnicele unde,
Seü spre plopi tremători?

*

Mergi de légănă mai bine
Cu-ale téle șöpte line
Sînul de care 'mi-e dor;

*

Du în patul scumpei mele
Un parfum de floricele
Și cuvinte de amor.

București, 1875.

IV.

(Dupö Shakespeare).

Obosit, invoc odihna 'ntunecosului mormênt;
Desgustat de-a vedea sciința cö se nasce cerșetöre,
Și miseria onestă sfărâmată în piciöre,
Și credința cea mai pură tonți spulberând'o 'n vînt;

*

Aurul fõrã ruşine stãpãnind acest pãmânt,
Prostituþia virtuþi, vergure fõrã pudõre,
Justul merit, drept rãsplatã, putrezind în închisõre,
Forþa schiõpã dãnd tortura şi cãluşul la cuvânt;

*

Arta nobilã în lanþuri pusã de-autoritate,
Adevãrul sãnt în lume socotit simplitate,
Neghiobia, ca un censor, controlãnd ver ce talent!

*

Binele robit, de silã, servind Rãului putinte;
Desgustat de-atãtea base şi meschine simþiminte,
Mórtea chem,.. . dér tu, iubitã, mẽ silescî sã fiũ prudent.

Marienbad, 1875.

V.

Viens sommeil désiré et dans mes yeux te plonges.

Pontus de Tyard.

Zeũ al Somnului, cu vise de-aur, şi cu atmosferã
Care 'mbatã de plãcere pe tot omul adormit,
O Morfeũ, vino de 'ntinde aripa'þi soporiferã
Pe-al meũ ochiũ neadormit!

*

Fă ca sufletu'mi să sbóre sus, departe de-astă teră
Unde intrigele, cearta, sgomotul m'aũ asurzit.
Fă să gust vedenii stranii, legănându-mă 'ntr'o sferă
De plăceri fõră sfârșit.

*

Ah! gonesce neodihna care inima mea róde,
Fă să uit deșertăciunea, pasiunile neróde
Ce de traiu m'aũ desgustat.

*

Redă'mi pace, dalbe visuri, cu-a ta magică putere,
Cõci destule plângerii ziua, sdruncinat de-o grea durere,
Es din peptu'mi svânturat!

VI.

(Dupõ A. de Musset)

Ast-fel când flórea primăvērósă
Ridică dalba'i frunte spre cer,
Zephirul suflă, ér ea voiósă
Suríde gingaș și cu mister:

*

Tulpina'î verde și mlădiósă
Sórbe delicîi ce iute per.
Vedënd'o cuget l'a mea frumósă
Și în necazuri chiar totuși sper.

*

Cöci, când tot ast-fel dulcea Marie
Deschide buza ei stacojie,
Ochi'î albastri 'n sus ridicând,

*

In armonie și în lumină
Sufletu'î pare cö se 'nsenină,
Și spre cer sböră lin fluturând.

Bucuresci, 1875.

VII.

(Pe un tabloü)

Pe-a ta pânză, zugrăvită cu atâta 'ndemânare,
Voios ochiu'mî se opresce, o tabloü însuflețit,
Și 'n corabia purtată pe nemărginita mare,
In lumina aurie din azurul nescfêrșit,

*

Și în vela ce'î umflată de a vântului suflare,
Și în țermul ce presintă pământ vesel, înflorit,
Ved natura imitată cu vie asemănare;
Ce nemernic trece 'n lume omul de talent lipsit!

*

Fericiți aceia care, părăsind această lume,
Cu neșterse literi de-aur pot se'și sape al lor nume!
O voi geniuri mărețe din tot timpul vă salut!

*

O idee, o statue, un tablou, o poezie,
Său un fapt ce luminază cum în noapte o făclie,
Ecă tot ce ne lăsară mari omeni ce-am perdut!

București, 1875.

VIII.

(După Malleville)

Nici o șoptă nu se aude pe câmpie său pe undă;
Se însenina. Olympul înota în vii culori;
Er zefirul, cu suflarea'i de amant vecinic fecundă,
Strica somnul lor molatic desceptând dulcele flori.

*

Aurora vërsa valurî de-aur din bucla'î rotundă !
Mîi rubine schînteinde semănaû blândeles zori ;
Sórele măreţ rësare. Nóptea fuge tremurândă
Printre astri carî pe Phoebus îl privesc admiratorî.

Ansë, când ténëra Philis, cu figura'î zîmbitóre,
Din palatu'î eşi vesel, revërsând a sa splendóre
Mult mai dulce, mai rîzëndă de cât roşul Orient,

O făclie sacr'a zilei ! decă poţi nu fîi gelósă,
Lângă dënşa âns'atâta ne-ai părut de 'ntunecósă,
Pe cât nóptea ne păruse lângă focul tëu ardent.

Paris, 1875.

IX.

(După Ronsard)

Mariórá! scólă, dragă; nu fîi somnorósă, fată.
Sus pe cerurî ciocârlia a şi ciripit voios,
Ér duiósa filomelă, pe o cracă legănată,
In tufişul singuratec tot suspină amoros.

Scólă sĕ vedem pe érbă roua înmărgăritată,
Bobocci din rosarul ca și buza'ți de focos,
Și verbinele ce-a séră cu-a ta mână delicată
Ai udat cu unda pură din isvorul răcoros.

Lăudărósă amantă! Erī te-ai prins, când ne-am culcat,
Sĕ te scoli de nópte astăzi mai nainte de cât mine,
Și vezi! somnul în zori dulce încă 'n lanțu'i te reține;

Pe-a téle pletóse gene am depus un sĕrutat,
Și-am sĕ pun o mie încă pe-al tĕu sîn de nea curată,
Sĕ te fac ca mai din vreme sĕ te descepti altă dată.

X.

(După Daniel)

Ah! nu fii nemulțumită decă tristele'mi suspine
Zic în versuri lumei, ânger, ce frumósă'ī fața ta;
Decă laude, tămâie, atât sciū eū pentru tine,
Cea mai curată din flacări arde azi inima mea.

Scumpă Delio nu crede să roșesci cō se cuvine
Dacă muza mea cu șópte amoróse te-o cânta:
Câți trăesc al căror nume va peri, luând cu sine
Suvenirea; al tēū ênsē pe granit îl voiū săpa.

Veī putea trăi în nimbul nemurirei, re'nviată
Prin aceste versurī, care îți vor păstra nepătată
Puritatea'ți fecioréscă. Ele-or servi de mormânt

Frumuseței tēle, crudo. De și plângerea'mī duióșă
N'a putut mișca vre-o dată inima ta nemilósă,
Nu privi ca dezonóre un amor atât de sânt.

Bucurescī, 24 Aprilie, 1875.

A U R O R E

(După H. de Saint-Maur).

I.

Destéptă-te, poete, e zi, e dimineță!
In ceruri, ciocârlia voiósă a cântat;
Oițele sar vesel pe umeda verdéță,
Sinistra cucuvaie prin scorburi a intrat.

*

Ca vergure, tremânde sub véluri transparente,
A căror frunți sunt pline de rumene culori
Cu degete ascunse a stelelor ardinte
Lumină, cu încetul o sting blondele zori.

*

E ora, de spre ziuă, când razele plăpânde
Gonesc negrele spectre ce cat a ne 'ngrozi,
Când mânele-ucigașu le-ascunde tremurânde :
Tu, suflet pur și nobil, poete, nu dormi!

*

Ne vom urca pe cresta acestui semeț munte
Să deșteptăm ușure pe pudicele flori,
Ce dorm în rochi de aur, cu roua pe-a lor frunte,
Când vântul le serută cu blânzii săi fiori.

*

E ora când gândirea cu aripe curate
S'avântă, cu speranță că pacea va găsi;
Vom sorbe bórea nopței și-a rosei prolumate,
E ziuă! Ecă ziuă! Poete, nu dormi!

*

Din mierea poesiei a curs pe-a téle buze;
Spre-a'ți face un cortegiū de Veseliū, danțând
In juru'ți, nouă galeși și rizětóre muze
Cu rimele'ți bogate alerg și sar cântând

II.

A respira amorul, când sântem junî, e dulce!
Ca flórea, fericirea trăescé puţin timp.
Duceţi-vă pe munte, când zorile străluce,
Amanţi, poeţi, veţi sórbe plăceri ca 'ntr'un Olimp.

*

Duceţi-vă, o tineri, coci mult timp nu veţi merge :
Ca mâne, jalnic vuet din bronzul funerar
Vesti-va ceasul morţii ce 'n lume totul stinge :
Uitarea îşi va 'ntinde linţolu'i mortuar.

*

— Perdéua nebulósă a norilor ş'a ceţi
Curând o trase Phebus, în lume răsărind ;
Tot pare cõ salută sosirea dimineţi,
Tot pare cõ re'nvie frumuştea ei privind.

*

In carul sėu de aur, întins cu lenevie,
Visează zeul Sóre, cu pėrul resfirat
Ce rıură în bucle ; din bolta'i azurie
Pămėntului asvėrlă buchet înflăcărat

*

La șópta dimineți molatec legănată,
Suríde gingaș Tera bălanului amat,
Și desnodându'și rochia, de rouă înmuiată,
In patu'í de verdéță bea caldul sêrutat.

*

Ea a gemut ușure, ca nisce turturele,
Coci flacăra în sínu'í setos s'a strecurat;
Ea simte cõ palpită pe largele'í mamele
Bobocul floricele și fluturul nacrat.

*

Tot tremă când se-atinge de razele 'ncântate,
Tot cântă, tot renaște, tot par 'nveselit;
Un aer de récóre și móle voluptate
Se 'nalță printre sgomot spre ceru 'nbălsămit.

*

Creațiunea 'ntrégă ia forme, voci suave;
Ai zice cõ prin ramuri, tufișe, bălării,
Apolon lire pune, și printre verzi dumbrave
Ascunde o orchestră cu magici melodii.

III.

Amară amintire de lucruri spulberate,
Tu fugi când Aurora pe cer a apărut!
— In câmpuri, primă-vara cu sunete ritmate
Vesteste veselia cu verdele său lut.

*

La unda cristalină, câmpene damicele,
Sburdalnice insecte din limpedele-azur,
Vin, vesel desfăcându'și mici aripi de dantele,
Se 'nmăie a lor roche în rîul lin și pur.

*

Ușore escadrone de-albine muncitoare
Es roiuri, și prin cimbră și crini delicați
Cat sucuri, ce furate din flori mirositoare
Compun suava miere din stupi profumați.

*

Nisipul strălucesce ca aurul la sora;
Pe densusul gândăcei în manta verzurii
Fug repede: poetul văzând cō aș picior
Smarandele, se miră; le prinde.... și sunt vii!

*

Îi place să zărească plutind în admosfera
Mystericii, rătăcînde, lungi fire argintii,
Ce par cō vin din ceruri, căzînd din sferă 'n sferă
Ca lîna risipită pe 'ntinsele câmpii.

*

Poetul lung privesce spre orizont, departe,
Doi boi, sub jugul aspru împerechiați, tîrînd
Un plug, ce trage brasde prin țelinele sparte,
Din care-a noastră pâne ne va eși 'n curînd.

*

O mierlă flecărósă ședea lângă fîntîna
Și cîntece voióse din ciocu'i modula;
Dér iute-o ia la fugă, cōci cu muma'i bătrîna
Ea vede-un ied sburdalnic venin a se-adăpa.

IV 1).

Ce dulce e, poete, cîntarea ta ritmată!
Accentele'ți duióse sunt sonul plîngător
Ce scóte, când se sparge, o lyră înfocată
Sub mâna nemilósă a crudului amor.

---

1) Acéstă parte nu e în originalul frances.

Sunt triste ca suspinul poeticeî Nature,
Ca șópta dulce-a mării fugând din val în val,
Curată ca o rugă, c'a pruncului murmure,
Ca prima tresărire din peptul virginal.

*

Durerea'ți e săpată în strofe plângătóre
Care pășesc cernite prin mundul trist și van,
Și magicele'ți versuri ființei visătóre
Par dulci, nedefinite, un cânt din Osian!

*

Acei ce-al suferinței pahar amar goliră,
Și abătuți de chinuri simt peptul apăsát,
Maestrelé'ți acorduri, ce inima inspiră,
Citească-le, poete iubit și cu bun sfat.

*

Citească-le când, nóptea, pre aura sfiosă,
O voce nevăzută șoptesce, ca 'n delir,
Un nume ce se perde în umbra răcorósă,
Redesceptând într'ânșii un tainic suvenir.

*

Citească-le toți încă câți caut consolare
La dorul ce 'n ei flórea juneți-a vestejit
Și alinați prin ele, nu vor căta 'n uitare
Să 'nece amintirea trecutului iubit;

*

Dér vor visa aevea, pe sînul Visiunei,
Acele dalbe timpuri de vecnici bucurii
Când vëlul Indoēlei, al Desilusiunei
Nu se 'ntinsese rece, cu grijile lui mi;

*

Acele dulci momente de dulce îmbătare
Când, legănați de brațul ilusiunei lor,
Sorbeați din cupa vieți plăcerile amare
Ce le păreați extase de nesfârșit amor.

*

Vremelnice vedenii, ilusii aurite,
Speranțe spulberate din visul încântat,
Ce devenit'ați óre? - Vai! inimei sdrobite
Un suvenir, atâta... atâta i-ați lăsat!

*

V.

Amorul, cântul, ruga : aceste trei cuvinte
Daă dulce mângâere or cărui dor ferbinte ;
Ele ne sunt simbolul locașului visat,
Cel raiu al Incântărei cu traiul înstelat.

Poetul visa : ochiu'i, prin vëluri de mistere,
Părea 'n neant cõ fixă vedeni austere,
Privind, fõră sã vëzã, fantastice figuri
Ce fluturau în aer cu magici săltături ;
I se părea c'aude murmure ne 'nțelese
Pe care tainic vântul pe aripa 'i culese,
Când plânsul lor de jale în infinit fugea :
Poetul gândea sumbru la omul..... ce plângea.
«Și pënë când, el zise, nisce dureri visate
Jeli-vom cu tristețe pe lire enervate ?
N'ai înecat, o Musă cu ochii în plânsori,
Destul aripa'ți blondă în roua după flori ?
Intonând hosanele și modulând la game
Spre celebrarea vieți cu-amoruri poligame ?
Amanta tristei selbe cu fagi înverzind,
Tu gemi când, Aurora la orizont roșind,

Secura crudă face din brazî şi pini cosciuge!
Căci, unde instrumentul fatal acum distruge,
Va! câte dulci amoruri, extase ai ascuns!
Intinşi pe mólea érbă, la câţi nu ai ajuns
Suavele concerte ce da o păsérică,
Ascunsă printre rămuri şi frunze de aglică,
Când în amurgul seri, al nopţilor ochiul viu
Asvêrlă peste déluri vestmêntu'i argintiu,

“O teră, rêtăcindă în spaţiu, tu pe care
Zephyrii dulci sêrută cu lina lor suflare,
Şi uraganu-o spală, mari stavile sdrobînd,
Lôcaşul omenirei în firmament plutînd,
Expusă la furtune ca şi şubreda navă,
Perdută printre stele, — tu nu esci măcar sclavă!
Esci numai instrumentul cu care Dumnezeu
Mărireă lui probează 'nvrăjbituluî Atheu.
Rotînd şi zi şi nópte, tu nu ai consciinţă
De forţa ce te mişcă, séu de a ta fiinţă;
Cal orb şi surd, pe cale fugînd neostenit
Prin locuri neumblate, cu frêul părăsit,
Şi nesciînd de pórtă pe călăreţul paşnic
Spre sfere eterate séu spre abisuri straşnic,
Pămênt! sunt mult mare de cât neantul têu!

«Și tu, mărite Dómnne, o Sóre, mândru zeú,
Tu, crater de lumină, ce 'n empireú esci rege,
Al nostru pept căldura'ți și raza ta protege;
Poți óre s'ě 'mí spuí, astru, cât costă un amor?
O lacrimă v'ersată de-un suflet simțitor?
Scií óre c'ó din ráza'ți țîșnesce rațiunea,
C'ó ríură gândirea, descinde rugăciunea?
O nu! pe Creatoru'ți nici poți a 'l adora!
Nu esci de cât o lampă ce serví a lumina;
O candelă în chaos, un foc incadescent,
Schínteie 'n veci nestinsă în vastul firmament;
Tu 'ngălbenesci ciorchina'mí, tu c'ócí a mele grâne,
Tu raze 'mí verși de aur; dér aquilei bătrâne
Nu poți pleca privirea ce 'nfruntă vijelii;
Cât te-a creat de mare slăvitul Domn nu scií:
O stea, atomul, care te judecă, ți-o spune.

Când dér, cedând puterei oribilei furtune,
Pe temelia'i Cerul trosnind s'ó 'ncovoia,
Când Angerul Dreptăței prin lumí va trâmbița,
Mormintelor deschise zic'end: «Voí, în picióre
Toți căți dormiți de secolí!», o prea mărite Sóre,
Privirea'ți va fi stinsă, și-abia maí licărind
Veí m'ăsura abisurí adâncí, rostogolind

O masă uniformă, inertă, 'n tiempu 'n care
Spre ceruri se avântă să caute ertare
Mii suflete.

In lume sîm domn, stăpîn trufaș!,
— “Ci prinde-mă!,” îi zise trecînd un fluturaș.

București, 1875.

COLIBRI

(Sonet după Leconte de Lisle).

Când prin foi străluce roua, și 'n cuibu'î, după coline,
Sórele pătrunde, vesel verzuriul Colibri.
Ca sburdalnicele raze de foc și de viață pline,
Se avântă 'n cerul pacnic, doritor de-a fâlfâi.

*

Se grăbesce, sbóră către pîriiașele vecine,
Lacremile lor se sórbă el ântâiú în zori de zi,
Pe când trestea se 'mlădie sub zefiri cu bóre line,
Pe când valul se jelesce, înainte de-a mugi.

*

Fluturel-muscă, pe-o flóre, care sub corpu'i nu fuge,
Se așează, și 'n beția'i atât nectar de-amor suge,
In cât móre pe caliciu'i, fôr' a sci de l'a golit.

*

Ah! tot ast-fel, nălucire scumpă, pe buza'ți rozată,
Inima'mi când, de ântâia'ți sêrutare 'mbătată,
La amor se 'ntredeschise, aș fi vrut să fi murit!

Dieppe, 1876.

D O L O R

Quantus adest viris sudor !

Horatii.

Când e spre murgul serei și cerul se 'negresce,
Când razele de aur se 'ntunecă de nori,
Și totul e 'n tăcere, când sórele sfințesc
Și unda lin ângână dulci cânturi de amor ;

*

De ce 'n singurătate în van cat consolare ?
Pe valul negru nóptea de ce voiü se m'avânt
De ce plăpânda'mi barcă în voe-o las pe mare
Și nu mă tem într'ânsa cõ voiü găsi mormânt ?

*

Din pribegitu'mi suflet repaosul lipsește,
Durerea crud m'apasă, ferice nu pot fi;
Eu văd că suferința'mi din zi în zi tot crește,
M'am desgustat de lume, 'mi-e greu a vieții.

*

Când marea se 'nferbântă, furtuna isbucnește,
Și fulgere aprinse pe ceruri șerpuesc,
Primejdia vicleană nici cum nu mă 'ngrozesc,
Pe șubreda mea barcă voesc să rătăcesc.

*

Ca geniul rău al mării înconjurat de valuri,
Cu mintea 'nflăcărată, cu ochiu 'n foc aprins,
Când marea 'n spume urlă isbindu-se de maluri
Privesc acest spectacol de dulci fiori coprins.

*

Dér în zadar eu mórtea o caut în tot locul,
S'aline-a mea durere, să curme bóla'mi grea;
O tu, care-alini chinul, alérgă, stinge focul
Ce prefăcu 'n cenușe biata inima mea.

*

Sfârșescă-se o dată suspinurile'mi grele,
Cu-atâtea suferințe nu voiü să mai trăesc,
Intunece-se raza pălitei mele stele :
Fecióra mea iubită mă duc să întâlnesc!

1874.

DOR DE ȚERA

Nunc ego jactandas optare sumere pennas
Ut, tenera nostris cedente volatibus aura,
Adspiciem patriae dulco repente solum.

Ovidiu.

Țeazui multe țeri frumoșe, ânsă tôte 'mî par dușmane,
La ospățul veseliei în zadar mă tot chemați!

O lume, o petreceri, năluce, umbre vane!

Fugiți, dați 'mî pace; și voi, uragane

De suvenire ce mă 'ntristați!

Simt cõ 'ncet se stinge 'n mine

Tot ce-o dată mă 'ncânta;

Plâng, și 'n suspine

Cat a uita.

*

Pe colnicele'mi natale duceam zile fericite :
In streini sum trist ; gândirea'mi tot spre țeră face drum.
Voï, amintiri voiöse din timpuri aurite,
Sburați, coci în peptu'mi faceți se palpite
Doruri, speranțe ce mă consum.
Plăceri nu vor mai străluc
Pentru mine, o preved ;
Visu'mi mai dulce
E s'o reved !

*

Cu-a sa față rîzătoare, strălucind de poezie,
S'o măi ved ah ! înc'o dată, patria'mi ce-atât doresc
Pământ în care totul mă chiamă 'n duioșie ;
Aci lumea'mi pare o 'ntinsă pustie,
Coci cu streinul nu mă unesc.
Dorul țerei mă sfășie ;
Spre tine purtat de vânt,
O Românie,
Sbór'al meu cânt !

Paris, 1878.

R U G A

(După Sully Prudhomme).

O quoties votis illa vocanda meis

Propertiu.

 decă'i sci, fecióră, ce tristă'i o ființă
Care trăesce 'n lacremi, departe de cămin,
Ți-ai îndrepta adesea spre mica'mi locuință
Picioru'ți copilin.

De-ai sci câte speranțe o fragedă privire
Desceaptă într'un suflet pălit și svânturat,
Ai arunca 'n ferestra'mi o rază de iubire
Din ochiu'ți azurat.

De-ai sci 'n singurătate o inimă amică
Cât farmec are 'ntr'ânsa, ce dulce'i al său dor,
Te-ai așeza la porța'mi, voiósă, fără irică,
Intocmai ca o sor'.

De-ai sci iubirea'mi, ânger ce 'n vis inima'mi cheamă,
Cât te slăvesc, pe pragu'mi pășind de voia ta
In alba mea căsuță, rîzîndă, fără teamă,
Ah! póte c'ai intra!

Paris, 16 Martie, 1876.

ELVIREI

Când totul e 'n tăcere, când nóptea e senină,
Când luna strălucеsce, zefirii blând șoptesc,
N'auzi adesea, spune'mi, o voce ce suspină
Prin verdea dumbrăvióră: «Elviro, te iubesc!»

*

Când unda se jelesce și stâncă e tăcută,
Când stelele de aur a lene licăresc,
Și vântul îți aduce o murmură perdată
Ce'ți zice cu 'nfocare: «Elviro, te iubesc!»

*

Nu simți în tine, spune'mi o dulce 'nfiorare?
Nimic óre nu'ți zice cõ crud eũ pătinesc?
Prin frunzele pãlitate o voce n'auzi óre
Șoptindu'ți cu blândețe: «Elviro te iubesc!»

*

Când Aurora pare, privighetórea cântă,
Eü trist pe malul verde adesea rătăcesc;
Când blânda ciocârlie spre cer sboru 'și avântă,
Suspın fõră 'ncetare: "Elviro te iubesc!",

*

Cu lacrimelc 'n gene, eü umblu în tăcere,
Și cât de lungă'i nóptea nu pot sã m'odihnesc,
Cõci inima'mi sdrobotă nu află mângâere,
Și ne'ncetat se plânge: "Elviro, te iubesc!",

*

Gândirea'mi rătăcită spre tine mereü sbõră,
Imagina'ti femce cu lacrimc stropesc,
Ca flõrea fõră sóre mē ofilesc, feciõră,
Și echoul repetă: "Elviro, te iubesc!",

Brăila, 28 Iuliü, 1873.

STREINUL

(După D-na E. de Girardin).

 trecut ca dulci lumine
Ca și valul svânturat,
Și din peptu'mi es suspine
Ne 'ncetat.

*

Ochi'i mari, plini de 'nfocare,
Pe-a mea față aũ căzut!
Și de-atunci, — zi de 'ncântare! —
Am văzut!

*

Și gândirea'mi rătăcită
De plăcere tresări ;
Il iubesc, sîm fericită
A'l iubi.

*

Dér când cuget altă dată
Nu pot să mă 'mpac de fel :
Să trăesc, nemângăiată,
Föră el !

*

Inima ce-atât visasem
Care mult timp am dorit,
Astă soră, o aflasem
In sfârșit !

*

O aflaiū ! eram ferice,
Ansă visul meu sbură :
După ce adio 'mi zice,
El plecă !

*

Suferința mea adâncă
Dacă ceru-o resplăti,
Póte cõ'l voiã vedea âncã
Intr'o zi;

*

Un moment numai sã vie,
Sã'î pot spune al meũ dor,
Chiar de-aș sci de bucurie
C'o sã mor!

Bucurescã, 1875.

RONDELE

I.

Inainte

Cât eü te iubesc scii bine; de ce dér îmi arăți ură,
Copiliță svépăiată? De ce, spune'mi, când privesc
In verzui'ți ochi, sirenă, plecî a ta căutătură,
Și sub geana ta umbrósă 'mî-o pitesci? Cât pătinesc
Parî cö nu scii; dér zadarnic s'ascund doru'mi mă silesc.

O feciöră, fie'ți milă, pune capăt la tortură!
Eü sum ténér, tu frumósă, inimele se 'nvoesc;
Când te ved tresar, perd mîntea și s'e'ți spun nu îndrăsnesc
Cât eü te iubesc!

In genuchî te rog, fii bună! lasă blânda mea murmură
Inima'ți se 'nduioșeze și-al tău suflet îngeresc;
Lasă-mă să măngâiî părul'ți negru, alba ta figură,
Să strâng mijlocu'ți de zână, sînul tău cel fecioresc,
Și perdut de bucurie să'ți șoptesc mereu din gură
Cât eu te iubesc!

1879

II.

D u p ă .

Cât te-am iubit n'avuși scire.
Astăzi cō ne-am despărțit,
Veți simți, o vis perit,
Ce comori de drăgostire
Coprindea vasul sdrobit.

Voiți fi pōte 'nlocuit :
Dér nimeni, din norocire,
Nu te-o iubi, negreșit,
Cât te-am iubit.

Spre a'mi potoli a fire,
Sufletul meu urgisit
Va căta altă iubire;
Dér simt peptu'mi amorțit:
N'oiu iubi o nălucire
Cât te-am iubit.

1882.

NAUFRAGIATUL

Abstineas avidas, Mors, precor, atra manus!

Tibullu.

Dómnne! dá'mi putere! cõci marea e profundă;
E nópte; cerul tună și fulgere sclipesc.
In voia astor valurí súm dus din undă 'n undă,
Și forțele 'mí slăbesc.

*

„Eü mor. De-a mea soție, de fii mei, a casă,
In lacremí și suspine, în van súm asceptat;
Curagiü, îmi zic, cõci Domnul peiri nu delasă
Pe bietul naufragiat.

„Eü sper, dér Uraganul cum suflă cu turbare!
Nu mai zăresc nimica; și brațele'mi de 'ntind
Nu simt nici țerm, nici stâncă; tot marea, 'ntinsa mare
Cu undele mugind.

*

„Fiori îmi coprind corpul, fiorii morți póte;
Simt ghiață 'n mădulare: un salt, âncă un salt!
Căci malu-o fi aprópe. Speranțele 'mi sunt tóte
In cerul pré înalt.

*

„O Dómnne, fle'ți milă! Tu care alinî chinul,
La toți acei ce sufer dai ajutor deplin,
Limanul mântuirii, ascultă și suspinul
Murindului strein.

*

„Dér, vai! furtuna cresce. Adio îți zic lume!
Căci cerul nu'mi trimite un sprijin salvator.
Abisul e sub mine, și ale mări spume
Rotesc și mă 'mpresor.

*

„Departa de-a mea țără, de sóță, în uitare
Mă sting, nu mai vęd steaua cu palide lumini;
Ér trupul meu, sérmanul, servi-va de mâncare
Voracilor requini!“

Așa plângea streinul, și tristele'i suspine
S'amestecău cu svonul talazului spumos;
Accentele'i duióse fugeaú de gróză pline,
Pe valul fioros.

*

Puțin dupó acea, pe marea liniscită
O voce năbușită din sinul ei scotea
Lamente rătăcite pe unda adormită,
Si ast-fel se bocea:

*

„Departa de-a mea țără, de sóță, în uitare
Mă sting; o Dómne-ai milă, ascult'al meu suspin!
Abisul mă 'ncongiórá! Stápáne, dá scăpare
Murindului strein!“

Bucuresci, 27 Ianuarie 1875.

O JUNETE, PRIMAVERA AMORULUI!

Je veux rêver, rêver toujours!

Sainte-Beuve.

Se pajiștea 'nverzită, cu flori mirositoare,
Sub limpedele-albastru, de stele presărat,
Sorbind profumuri calde, purtate de dulci bóre,
De visuri legănat,
Ce pacinic trece timpul! Sub discul blondei lune,
Când paserile june
Iși spun duiosul dor,
Ce mult îmi place nóptea în pădurea umbrósă,
Plecând distrat urechia la vocea-armonioasă,
S'ascult concertul lor!

*

Atuncea când în codri cânt paserile 'n coruri,
Când freamătele frunzei încet se 'nalț spre cer,
Amanți când se-avântă, ca cete de amoruri,
    In umbră și mister;
Când unda se încrețese l'a vântului suflare,
    Când stânca 'n nemișcare
    Ascultă ca în vis;
Când tot e fericire, amor și poezie,
Când omului se pare eterul ambrosie,
    Pământul paradis!

*

Când fluturi, cu aripă de aur, se anină
De flori profumătoare, cu suc îmbătător
Și legănați ferice pe frageda tulpină,
    Adorm pe sînul lor;
Atunci luna revarsă lumini ce schinteiază
    Și valul dormiteză;
    Molatecul zefir
Atunci mângâie-a lene amanți ce aleargă
Prin umeda poiană, din gând cătând să steargă
    Un negru suvenir.

*

Prin locuri profumate de flori, d'ér singuranteçi,
O cât îmi place-a nopți tăcere să surprind!
S'ascult melancolia murmurului molateçi

A frunzelor dormind.

Când greeri prin erva cânt veselî, fără teamă,

Când filomela cheamă

Pe soțul ei iubit,

Și amândoi pe-o cracă se pun, cu măestrie

Tot modulând din ciocuri divină melodie,

Un cânt nedefinit!

*

Acolo 'mi place tainic să duc pe-a mea frumoasă,
Sub ulmi dumbrăvioarei să'i spun amorul meu,
Și îndreptând privirea spre luna luminosă

Din sântul Empireu,

Să pun pe buza 'i roză o caldă s'erutare

Să 'i spun cu înfocare;

Nesățiosul dor;

Pe mólea erva 'mi place să pun corpu'i de zee,

Și în estas să'i murmur: »Frumosă esci femeie!...«

Dér ea: »Ce visător!«

*

Sum visător ?.., Dér ce e tot omu 'n astă lume ?

Și cine nu avut'a un vis pe-acest pământ ?

Și ce e chiar Amorul cu magicul său nume ?

Un vis, un dulce cânt !

Sum visător ?.... In visu'mi amoru'mi încunună,

Și lasă împreună

Cu tine să visez !

Căci numai ast-fel viața cō vis de aur este,

Cō omul să viseze ferice cât trăește

Voiu mai putea să crez !

Bucuresci, 1875.

R O N D E L

Nu e greü ca fie-care cum cö țera își iubesc
Së tot sbiere 'n gura mare; cö atare patriot
Ca el n'a fost, nici există; cö tot regele 'i despot,
Poesia jucărie, artele dómne-feresce!
Ast-fel së batjocorescă legi, tradiții, datinî, tot.

Acei cari prin munci zadarnici së producă nimic pot,
Și-au zis : së vërsăm veninul, care 'n peptu-ne clocesce,
Pe talenturi și pe geniî, și la cale de o scot
Nu e greü.

Dér ia sã mi-o puř la lucru astã clicã ce hulesce
Ce scupã pe tot ce 'i nobil, prin pamflete de un cot,
Și Invidia meschinã, Ignoranța ce-o orbesce
Vor pãli, vor pleca capul ca Iuda Iscariot,
Nu vor îndrãzni sã zicã, dupõ cum se-obicnuesce :

„Nu e greũ!„

APARITIUNE

Am văzut o! și întrégă parcă se 'ntrupă în mine
Și simții pe fața'mi lacrimi în tăcere-alunecând;
Ce nu pot repune gându'i, ce mă 'neacă în suspine,
Să'mi recapăt veselia, patima'mi îngenuchiând?

Am văzut'o! și privirea 'i a aprins iute schînteia
Care inima mea jună fîră vreme a pălit;
Indestul a fost să treacă un moment numai femeia,
Ast amor îl vor pricepe numai cei ce aū iubit.

Am văzut'o! cōma'i d'aur flutura pe-alba'i cosiță,
Printre genele umbrōse doi luceferi m'ațintaū;
L'a sēū gât de alabastru atârna o cruciuliță:
Modestia și noblețea în săptura'i se 'ntreceaū.

Am văzut'o! și în peptu'mi vocea sa încă resună,
Ca o sântă melodie, ca un imn dumnezeesc;
Echo 'n inima'mi răspunde, cum în nópte pe lagună
Cântul se repetă 'n valul și pereți ce vuesc.

Am văzut'o! și de-atuncea tinereția'mi se usucă
Ca un crin spus la sóre, sub arșiți și vijelii;
Idealul meu în umbră simt cõ pere ca nălucă
In nãprasnica'mi durere nu mai sper în bucurii.

Am văzut'o! Anger taínic mai revino încă o dată,
Să înclin pãlita'mi frunte și a ta urmă sã sãrut!
Ah! cõci mult era frumósã astã vergurã curatã
Care mã robi 'ntr'o clipã! Cum s'o uit când o-am văzut?

Viena, 1875.

FLUTURUL

(După Lamartine)

Să se nască primă-vara și cu rozele să móră,
Pe a vânturilor aripī sē înóte 'ntr'un cer pur;
Legănat pe sîn de flóre,
Printre crinī mereū sē sbóre,

Sē se 'mbete de lumină, de parfum și de azur;
Scuturându'sī, tēnēr âncō, praful dupō aripióre,
Sē se-avēnte ca suflarea cōtre bolte lucitóre,
Ecē-a fluturului sōrtă vrednică de 'nvidiat!
El se-asēmănă dorinței care în om mereū cresce,
Din tot lucrul gustă, ênsē ea tot nu se mulțumescē,
Și spre cer se-avēntă s'afle voluptatea ce-a cătat.

Bucurescī, 1874.

FECIOARA DURERILOR

Hélas ! elle aimait trop, c'était là tout son crime.

C. Delavigne.

Gra spre nópte și umbra seri
Lin se'ntindea.

O biată fată, pradă dureri,
Tot rătăcea

*

Prin crânguri dese, printre coline,
Peste câmpii ;
Din sînu'i fraged eșiaă suspine,
Dulci melodii.

*

*Iubito, vino! Vântul mugesce
Ca un turbat ;
Ziua va! fuge, furtuna crește,
Și s'a 'norat.

*

Prin locuri triste și fiorose
Eu rătăcesc,
Și la-ale mele vise-amorose
Jalnic gândesc.

*

Visez eu ore 'n juru'mi iasme
Danță în chor ;
Arborii 'mi pare că sunt fantasme
Ce mă 'nfior.

*

In pept simt gróza: tóte 's tăcute,
Lun'a perit,
Șueră vântul, ah! vin mai iute
Al meu iubit!

*

Vino! cõci mâne a ta iubitã
Va fi 'n mormânt;
Precum dispare frunza pãlitã
Dusã de vânt,»

*

Zicea, dér vântul cu-a sa suflare
Plângerea sa
Singur o duce. Echoul tare
Tot repeta :

*

«In pept simt grózã, tóte 's tãcute,
Lun'a perit;
Șuerã vântul; ah! vin mai iute
Al meũ iubit!»,

Bucurescã, 1875.

A M I C I S

Quo mihi fortuna, si non conceditur uti ?

Horatiu.

Sórbeți vesel fericirea,
O prietini, prin amor,
Coci virtutea și mărirea
Azi sunt vis amăgitor,
Ce vă pasă ore 'n lume
De al gloriei sec nume,
De trecut seú viitor ?

*

Nu scăpați din mână prezentul
Ce vă dă azi desmierdări;
Sunteți junii și 'n voi ardentul
Foc nu'i stins: dați sêrutări,

Dați copilelor frumoase,
Sórbeți buzelor setóse
A lor calde rěsuflări.

*

Nu umblați dupó chimere,
Dupó seci deșertáciuni,
Cócí din eterate sfere
Veți cădea 'n decepțiuni.
Ah! iubiți cum se iubesc
Pěn'ce 'n pept mai viețuesce
Amor și ilusiuni!

*

Ascundeți ver ce suspine,
Și tot sufletul discret
Tăcut plângă, plângă 'n sine,
Țină patima'i secret.
Cócí azi ríd când îți spuı chinul,
Pe cântarea'ți vėrs veninul,
Te fac zănatic poet.

*

Amici, decă poesia
O iubiți, o cultivați,
Ah! nu faceți nebunia
Criticei să aruncați
A vóstră cântare jună,
Care altor vrea să spună
Patima de-amorezați.

*

— Poesia e o flóre
Șubredă la pipăit:
Tot parfumu'i stă se sbóre
Sub un szeptic mirosit:
Ca 'n flacóne orientale
Ține-ți versurile tale,
Poete, vei fi iubit.—

*

Dupó ce, luptând, vei trece,
Amărât pe-acest pământ,
Repede uitarea rece
Iți va spulbera în vânt
Gloria ce sperași iute
Să capeți: pe nesciute
Ea apune în mormânt.

*

Și ce-aū folosit Sichleanu,
Depărățian, Catina,
Cârlova și Nicoleanu?
Unul ca altul cânta,
Care țera, care-amorul:
Cest'un vis, cela poporul,
Atunci lumea asculta.

*

Abia de'i citesce-acuma
Câte-un tēnēr visător;
A lor faimă, ca și spuma
Din talazul peritor,
Pare cō stă să dispară,
Și memoria să piară,
Ca un fulger trecător.

*

Ah! iubiți, pēnē vă bate
Inima în pept de dor,
Pēn'ce visuri instalate
Vă adorm pe sînul lor;
Pēn'ce o inimă ardinte
Vă șoptesce dulci cuvinte,
Dulci vedenii de amor!

Bucuresc, 1875.

— *Eschwege* —

FLORI CHINESE

I.

De pârîul neted barca'mî las sê sbóre,
Și privesc, a-lene, unda săltătóre.
Pe cer norii negrii se tot fugăresc;
Stelele și luna în rîu se-oglesc.
Când norii le-acoper buna undă 'mî spune,
Căci pe lina'î față trec ca prin minune.
Și visând, îmi pare, în visele mele,
Că barca'mî alérgă pe cer, printre stele.
Atunci la iubita'mî întristat gâdesc,
Și 'mî zic : *Plin de farmec, ast-fel se-oglesc,
In inima'mî jună, și mă rătăcesce
Ochiu'î, blând luceafăr, chipu'î ângeresc!,

*

II.

Cötre miezul boltei negre lun'alunecă ușoră,
Și adörme bucurósă pe-a ei inimă feciöră.

Pe a lacului oglindă, bórea nopti parfumată
Trece, fuge, și ér trece, sërutând unda curată.

Ce 'nțelegere duiósă și ce linisce pace ceréscă!
In unirea-a doué lucruri făcute se se unéscă!

Lucrurile zămislite pentr' o vecinică unire
Pot ênsé se se unéscă rare ori pentru iubire.

III.

Cules'am flóre de persic, dat'o am Feti frumoše
Și cu buze ca bobocit florilor primăvēróse.

In crâng prins'am rîndunică : dat'o-am Feti cu sprîncen e
Mai negre, mai lucitóre c'ale rîndunelei pene.

Vai! a doua-zi chiar flórea pe sínu'í se vestejise.
Vai! sburase rîndunica unde inima'í dorise.

Dér a Feti mele buze păreaú âncó mai focóse,
Aripíórele'í ca corbul dupó fruntea'í nu sburase.

Paris, 1878.

DESTAINUIRE

D-şórei A. P.

Vergine dulce e pia.
Petrarca.

Cst-fel te-ai dus, fecióră; dér doru'mi te urméză,
Pe pasu'ti suspinând;
Te-ai dus, şi-a mele pleope într'una lăcrămează,
Simt peptul meü gemënd.

*

Spre locurile 'n care picioru'ti rătăcesce
Avânt gândirea mea;
O vânturî, mergeti, tóte! zefir, călătoreşte
Sburaţi! sburaţi spre ea!

*

Milósă păsărică spre ea îndreaptă'ți sborul:
Spuneți'i c'o iubesc!
Spuneți'i suferința'mi, spuneți'i tot amorul
Ce 'n sînul meu nutresc.

*

În ochii tîi cei negri, cînd, s'era, în tăcere,
Priveam de dor răpit,
Adesea am vrut totul s'îți spun,—a mea durere,—
D'ér nu am îndrăsnit.

*

Parfumul de candóre, ce dulcea ta ființă
În juru'ți respîndea,
Îmi impunea respectul ca și la Provedință,
Și inima'mi tăcea.

*

Acum te-ai dus departe; de-amor cupa'mi e plină,
Pot s'îți mărturisesc
Cât suferii în mine: da, te iubeam, virgină,
Și încă te iubesc.

București, 1874.

MOMENTE CAMPENE

I d i l ă.

Già riede Primavera
Col suo fiorito aspetto.

Metastas.

S éra vine 'n veselie :
Pe câmpie,
Preste crânguri, printre văi,
Mii de mii de păserele
Sbor; cu ele
Copii alerg pe căi.

*

Ei fug veselî prin poene
După pene,
După fulgî séu fluturaşi.
Turturelele mâncare,
Fie-care
Cată puilor golaşi.

*

In dumbrav' o ciocârlie
Melodie
Cötre sóre ciripia;
Ér în und' adamantină
Cristalină
Fete merg a se scălda.

*

Ai fi zis nisce naiade,
In cascade
Argintii dantând în cor;
Nimfe góle, ce frumóse
In spumóse
Unde-ascund odorul lor.

*

Printre transparente valuri
După maluri
Ce comori ai fi zărit!
Câte forme răpitoare
De feciore
Ochii nu ți-ar fi uimit!

*

Albine înțepătoare,
Sbârnitore,
Incep să ăsa din stup.
In păduri întunecate,
Neumbrate,
A fugit gămanul lup.

*

Garofițe mici, rosalbe,
Crini și nalbe
Aerul îmbalsămesc;
Rose, mărgăritărele,
Viorele
Prin grădini îmbobocesc.

*

Duđe, smeură și mure
In pădure
Ca grenadele lucesc;
Grânele cu dese spice
Pe colnice
Țérinele auresc.

*

Filomela în dumbravă
O suavă
Barcarolă modula :
De-a sa voce mlădiósă,
Din raiü scósă,
Intreg cadrul resuna.

*

Mii insecte aripate,
Colorate
Cu smarand, argint, azur,
Preumbiă din flóre 'n flóre
Lucitóre
Un amor ceresc și pur.

*

Un păstor, culcat pe șale,
Lângă cale
Sub stejarul răcoros,
Dintr'un fluer înfocate
Doine scoate
Pentru mândra'i ce stă jos.

*

Fetele 'n dumbrava dêsă
Vor să ėsă
Să culégă la căpșuni,
Și făcënd nebunii multe
Să asculte
Pitpalacul prin aluni.

*

Ele merg ca să adune
La alune
In stufosul aluniș,
Pe când greeri 'ncet cântă
Și 'șî avëntă
Saltul lor printre tufiș.

*

Séra vélul seú întinde
Şi coprinde
Vale, munţi, dumbravă, lunci.
Ce plăceri nedefinite
Şi ispite
Se descéptă 'n noi atunci!

*

Cöci din vesela natură
O murmură
Se ridică 'n infinit,
Şi-ale séle dulce şópte
Fug în nópte
Peste mundul adormit.

*

Boul muge la fântână;
Er la stână
Baciul laptele curat
Mulge vacilor ţâţóse
Şi mănóse
Şi le 'ndreaptă-apoi spre sat.

*

Nópte' a 'ntins umbrele sale,
Și prin vale
Aud buciumul cântând
Ecă luna se ivesce :
Dorul cresce
Celor ce sunt iuți la gând.

*

Totul tace; e momentul
Când studentul,
Un nerăbdător amant,
Sub balcon de Juliete,
Dalbe fete,
Cântă un suspin galant.

*

Tot urmează a sa fire
In uimire
Firmamentul eū privesc,
Și pre bolta azurie
Cum o mie
Constelații licăresc.

*

Pe cărarea 'ncolăcită
Stă pitiță
O fetică, chip ceresc;
Prin tufiș cu nerăbdare
Ecă pare
Un flăcău, El se zăresc

*

Și în brațe se aruncă;
Preste luncă
Amândoi se fugăresc.
Se prind : sêrutări nebune
El depune
Pe grumazu'i fecioresc.

*

Aurora 'n depărtare
Lin apare
Intunericul gonind;
Zăresc raze lucitoare
De la sóre
Orizontul tot roșind

*

Incet Phoebus se ridică;
Din el pică
Preste plaiul desceptat
Raze d'aur, care 'n unde
Blând pătrunde
Prin eteru 'nbălsămat.

*

Roua prin erburî scânteie
Ș'o poleie
Cu topaz, rubin, safir;
Aș zice miî diamante
Și brilante
Atârdate de-or ce fir.

*

Ah! ce vesel totul este!
Cum trăeste
Porumbița de plăcut!
Cât de dulce cântă cucul
Pe butucul
Unui frasin abătut!

*

Dómnne, nu cer pentru mine
De la tine
Vre un dar prețuitor;
Glorie, avere multă....
Nu, ascultă :
Fă ca vara eũ să mor !

1875.

LA DOUE TURTURELE

(Rondel îndoit)

*Geminæ quum forte columbæ,
Virgiliu.*

 Veselă pereche de dragi turturele
Mi-amintiți junețea și al meu amor.
A perit iubita'mi! Visurile mele
Aă sburat cu dânsa! Acum pot sē mor.

Mi-a smuls'o din brațe cōsa morți rele;
Ani suferinței fruntea mi-aă pălit.
Veselă pereche de dragi turturele,
Iubiți! cōci scurt este timpul de iubit,

Uitam sórta nóstră într' o sêrutare
Eram tineri; astă-zî vêd cõ tóte sbor.
Când stați în pereche, inima'mi tresare :
Mi-amintiți juneția și al meu amor.

Iubiți fõră preget, scumpe păsărele;
Eü sum trist de mórte, nu mai pot iubi :
A perit iubita'mi, visurile mele
Dusus'aü de unde nu pot reveni!

Cât se scurg de iute timpüi de iubire!
Tóte sunt ilusi, tot e peritor;
Ca tóte în lume, scurta'mi fericire
A sburat, ș'acuma n'am de cât sê mor.

Bucuresci, 25 Ianuariü, 1875.

INTEMNIȚATUL POLITIC

Sale dulce și umbrósă unde-am petrecut pruncia,
Codru des, în care-o dată alergam cu pași voioși,
Când trăiam cu dalbe visuri, purtând vesel sărăcia,
Să mai m'odihnesc putea-voiu sub stejari răcoroși?

*

Undă limpede și lină, mai putea-voiu vre o dată
Să ascult murmuru'ți fraged, plin de farmec, de amor?
Când din nori apare luna și din cóma'i resfirată
Varsă valuri schînteieînde de argint strălucitor.

*

Ați sburat plăceri naive! Astă-zî gem în închisóre;
Prin zăbrele de fer dese firmamentu-abia zăresc;
Și când chinul crud m'apasă, eü mă 'ntreb ce-am făcut óre?
Ce păcat? ca 'n astă tristă temniță să putrezesc?

*

Pentru cǎ te iubeam, țerǎ, pentru cǎ doriaam sǎ luce
Libertatea pe orizontul de tiranǐ întunecat,
Pentru c'arǎtaiu abisu 'n care voiau a te duce,
In acǎstǎ chiliuțǎ ca sǎ mor m'aũ aruncat.

*

Și cǎți ȃncǎ, tot ca mine, gem ȃn lanțuri, ȃn uitare,
Chemȃnd mǎrtea ca s'ȃ scape dintr'un chin sfȃșietor ;
Cǎți ca mine 'n nǎgra nǎpte, la a vȃntuluȃ suflare,
Simt umflȃndu-li-se peptul de suspine și de dor !

*

Pentru cǎ nu sciȃi tortura care 'n sumbra ȃnchisǎre
Simte inima deprinsǎ liberǎ a viețui ;
Cȃnd te uiȃi cu ochi 'n lacrimi ȃmprejuruȃ, cu orǎre
Și secundǎ cu secundǎ numerȃ nǎpte, numerȃ zi !

*

Cȃnd pe umedele pae stai tȃcut, ȃn nemișcare ;
La trecutu'ȃi vesel cugeȃi : cȃnd vr'un suvenir plȃcut
Vine inima'ȃi sdrobotǎ s'o sdrobȃscǎ și mȃi tare,
Amintindu'ȃi timpuri de-aur care iute aũ sburat !

*

Nu, pe lume nu'î durere, nici mai crudă, nici mai mare,
De cât dulcea amintire a momentului iubit,
Când miseria apasă al tău suflet, și'n uitare
Tu credeaî cō aruncaseî zile dulci care-aū perit!

*

Ne avēnd ce face nóptea, te gāndescî, și al tău cuget
Róde peptu'tî ca un verme într'o flóre introdus;
Și simțind cum suferința te sfâșie, scoți un muget,
Și blestemî! a ta privire se îndreptă spre cer sus.

*

Dér pe buzele'tî blestemul început abia ... expiră:
Cōci în cer zăriși martiriî cu blāndețe surîzēnd,
Martiri nobili care pentru o idee suferiră;
Mórtea lor dă sânte róde, Libertatea încolțind.

*

Și-a ta frunte ofilită se aplécă resemnată,
Și în inima'tî cernită îți înăbuși un suspin,
Chiliuța d'adinéuri, umedă și 'ntunecată.
Ca 'n minune-acum îți pare cō e un lōcaș divin!

*

Nu, întreg nu sînt în lanțuri : ei aici n'aũ sub zăvóre
De cât tina carnei mele, ce se 'nfrînge prin bătăi;
Ce 'i mai pur, mai nobil ânsă, sufletu'mă, din închisóre
Or când sbóră : el e liber, el își rîde de călai!

Bucurescă, 1875.

MUMEI MELE

Mamă dragă 'ți fac urare :
Anul care
Trâmbițând azi a sosit
Să 'ți aducă zile line,
Fără chine,
Un traiu vesel și tihnit.

*

Obosit pe-a veți cale,
Ale tale
Bucuriî îmi vor reda
Pacea ce s'a dus din mine,
Zile pline
Numai de iubirea ta.

*

Uită suferința, care
    Cu suflare
Blestemat' a vestejit
Ani'ți tineri, și gândesce,
    Te iubesce
Fiul de sînu'ți hrănit.

*

Pe-a ta mult iubită față,
    Ce răsfață
Al tîu pîr azi cărunțit,
Câte sîrutări nebune
    Nu voiî pune!
Câte-am pus, de dor răpit.

*

Mai ții minte tu la țeră
    Cînd pe séră
Ne 'ntorceam încet spre sat?
Pe-a ta frunte respectată,
    Altă dată
Puneam mereu sîrutat.

*

Cum aceste suvenire
De iubire
Fac să salte al meu pept!
Cât de rău astăzi îmi pare
Că sunt mare!
Trebuie să fiu înțelept!

București, 1 Ianuarie, 1875.

VIAȚA DE MARE

(Din *Corsarul* lui Lord Byron)

Se veselile unde a mări azurate
Cum sufletul avânturi își ia în libertate!
Plutind pe moi talazuri, când cerul este pur,
Cum saltă peptul nostru la blândul lor murmur!
Spre locu 'n care vântul alérgă 'n depărtare
Și valurile negre se duc cu-a lui suflare,
Acolo 'i țera noastră, regat atât de 'ntins!
Măreț și fōră margini, de nimenea învins.
In viața svânturată ce duce marinarul
El gustă deopotrivă și bunul și amarul.

Și cine-ar putea spune acest traiu pribegit?
De sigur nici tu, trântor, sêrmene rob tâmpit,
Ce-ai putrezit în rele, corupt și târâtor :
Tu ai pâli de frică pe valul săltător.
Nici tu, boere mândru, o leneș desfrânat
Cu inima coruptă, cu sufletul spurcat,
Tu, pentru care somnul nici pôte-avea dulceață
Și nici plăcerea farmec în scurta-ne viață.
Vê plâng, coci nu cunoșceți fericea pe pământ.
Pe apă, sub cer mândru, supuși la ploii și vânt,
Bravând furtuni, talazuri și trăsnete și mórte,
Isbiți de stânci, de maluri, în voia órbei sôrte,
Așia ne cură viața ce-atât de mult iubim :
Cât ea e de plăcută, noi, numai noi o scim!
Acela numai care, săltând de bucurie,
A înfruntat vrăjmașii pe unda azurie,
Acela pôte numai cunoșce ce ardóre
Desceaptă 'n rătăcinda ființă trecătoare
Pe astă cale întinsă lipsită de-or ce urmă,
Viața maritimă ce suferința curmă.
Și mórtea ne e dulce și fôră de fior
Atuncea când vrăjmașii cu noi o dată mor.
Sê vie când i-o place, va fi bine venită.
Dér pên' atunci sê sôrbem din cupa aurită

A vieți de petreceri, coci ore ce ne pasă
De-o perdem în răsboe seú tremurând a-casă!
Agație-se de patu'i bolnavul gârbovit,
Petrécă 'n láncezire; din peptul seú slăbit
Asvêrle 'n agonie un strigăt dureros!
Talazul ne-e morméntul, nu patul febrilos!
Pe când sufletu'i vested de-abia 'l părăsesce,
Incetul cu încetul, sleit el se bocescce;
Al nostru un asalt face și ese ușurat.
Cadavrul lui se póte mîndri cõ 'i îngropat
Sub pétra 'mpodobită de-acei ce 'l ura 'n viață;
Noi avem plânsul sincer de-amici, când o măreață
Și miscátore grópă ne 'nghite 'n al ei sîn.
Și 'n vesele óspețe, voinici ce remân
Din crâncenile lupte și grelele nevoi,
Cu dor și cu iubire își amintesc de noi;
Și împletind cunune pe rumene pahare
Memoriele nóstre nu suferă uitare,
Coci ei golesc la cupe, strigând: „Pré iubiți frați,
Ce veseli ar fi astăzi vitejii răposați!“

Bucuresci, 11 Noembriú 1874.

FREAMATE DE TOAMNA

Si toamna se sfârșește. Prin selbele uscate
Mugesce aprig vântul; pe cer nori se strâng;
Êr frunzele pălite, de vijeliî purtate,
Mă fac de întristare să plec capul, să plâng.

*

Azi totul e 'n tăcere, și inima'mî înghiață
Privind duiosii codri cu ochiu'mî rătăcit,
Coci îi știam o dată strălucitori de viață;
Acum și crăci și frunze de tot s'aū vestejit.

*

E jalnic tot pe-alocuri: nici șopta undeî line
Nu vine să mângâie cu glasul său curat
Urechia'mî, ca o dată să pot uita și chine
Și dorul ce veghiază în peptu'mî apăsât.

*

Pe ramura uscată duiósa păsărică,
Ca 'n zile fericite, nu vine a cânta!
S'a dus în țări străine vioia rîndunică,
Pe 'nvelitórea casei stă trista cucuva.

*

Din când în când se-aude cum frunzele uscate
Trosnesc ușor sub pași vre unui călător;
El vrea curând să ăasă din locuri întristate
Ce redeștéptă 'n peptu'i dulci amintiri de dor.

*

Pe orizontul negru când luna se ivesce,
Ce fioróse umbre resfrînge pe pămînt!
Tabloul trist de arbori uscați ne îngrozesce:
Ei par nisce squelete eșite din mormînt.

București, 1874.

SERENADE

Cötre tine
In suspine
Inalț dragă, cântul meü;
Sub balconu'ti staü în nópte,
Și cu dureróse șópte
Plâng mereü.

*

Lângă cale
Plin de jale
Cucul geme sub un crin.
Paséri douë câte douë
Iți șoptesc, se 'mbët de rouă;
Vino, vin'!

*

Totul tace ;
    Cântu'mî face
Să răsunе codrul tot ;
Vântu 'ngână-a mea cântare,
Când din peptu'mî cu 'nfocare
    Plângerî scot.

*

    Doru'mî cresce :
    Eşti, privesce ;
Fie'Ńi milă de-al meu chin ;
Luna rîură lumină,
Undele tainic suspină
    Vino, vin' !

*

    Sum afară ;
    Solitară
Tu stai, Ńi in van te chem,
Stelele pe cer schintee,
Eü ascept, crudă femeec,
    Ńi tot gem.

*

Eși, te arată,
Dulce fată,
Dă'mi sêrutul tîu divin;
Vin pe sînu'mi, bălăióră,
Ecă ziua, timpul sbóră;
Vino, vin'!

*

Adormite,
Staă pitite
Floricelele în crâng;
Fluturașii lângă ele
Cu amor privesc la stele;
Êr eă plâng.

*

O iubită,
Tot ne 'nviță
La amor! grăbesce, vin'.
Jur te-oiă face fericită;
Inima'mi bate pripită
De suspin.

*

Nóptea trece;
Fior rece
Mă coprinde, fruntea 'nclin. .
Firmamentul se roșesce,
Vântul córdele'mi sdrobescse....
Vino, vin'!

Bucuresci, 1875.

MEDITATIUNE

O femme! femme! tu es un rêve, un mystère.

G. Sand.

I.

 n figura'ți ângerescă, o femeie ne 'mpăcată,
Se citesc dorinți arzende, pasiune 'nflăcărată,
Un amor desesperat.
Și cât este de lucioasă
Cóma'ți óchieșe, undósă,
Cât de alb e sínu'ți galeș, crinul văi profumat!

*

Ce frumoasă esci, când séra, la lumina lampeí pale,
Ridici vélul care-ascunde corpu'ți fraged, și-ale sale
Bogății dumnezeesci;
Când pe gura'ți de-amor plină
A mea buză se inclină
Sé depună dulci séruturi, sé te întrebe : Mě iubesci ?

*

Ah! de ce nu sîm Petrarca! pe-a mea lyr' armoniósă
Să te cânt, să sbori prin secolî surîzîndă, majestósă,
    Cum trecu Laura sa!
    Un moment să pot, ca dînsul
    Inspirat, să fac ca plînsul
Ce mă 'neacă să atingă ne 'nțeleas' inima ta!

*

Óre pe sfîosa'mî lyră de ce mâna'mî jună tremă?
Și m'aruncă fîră veste în descuragiare-extremă?
    De ce plîng și de ce cânt?
    Aă doresc să am în lume
    Fală, glorie și nume?
Vorbe seci, ca și cenușa ce se spulberă de vînt!

*

Dér te pot iubi, femee, necîntînd amoru'ți sacru?
Sciü, cântarea'mî e plăpîndă, gloria, un simulacru
    De orgoliü omenesc;
    Te cânt, totuși, cöci amorul
    Ce din inima'mî ia sborul
Vrea să spună lunei tóte cât de tare te iubesc.

*

Adesea, privind în ochi'ți, transportat în alte sfere,
Măsurat'am al iubirei scump abis cu dulci mistere

Și cu patimi sufletesci;

Căci, văzându-te, or cine

Ar simți născând în sine

Pasiuni sfâșietóre, și ți-ar zice : «Cine ești?»

*

Cine ești? te 'ntreb eü însu'mi, cine? femee bizară;

Ce Destin, Dumnezeuire, mai știu eü? ce sórt' amară

Te-aruncat în calea mea?

Ești menit' a'mi reda pace?

Séu amorul téeu va face

Sé simt viața aci 'n lume ce cumplită e și grea?

II.

L'amor che mouve il sole e l'atre stelle.

Dante.

Ce dulce e amorul, când inimele 's june,

Când grațiile vecinici le împletesc cunune

De-arzênde sérutări;

Când sórta le zîmbesce

Când somnul le hrănesce

Dorințele lascive cu vise, desmierdări!

*

Voî, grupe fericite de-amanți, care femea
Ați ridicat la culme : Hermann și Dorothea,
    Tu Cloe și Daphnis
    Romeo, Julietta,
    Ce-ați înfierat cocheta;
Leandru, Hero, să vă salut fie'mi permis!

*

Pe calea aspr' a vieții în lacrimi și suspine
Trecut'ați, ânsă cerul, durerea să v'aline,
    Deschis' a s'ele porți;
    Și clopotul de seară
    Șoptesce cu amară
Aducere aminte : "Rugați pentru cei morți!",

*

Și cine-a v'ostre plânsuri, a v'ostre infortune,
A v'ostre lupte 'n lume cu-a dorului furtune
    Citit'a și n'a plâns?
    Și câți cu chine-amare
    Găsit'aă consolare
Cu-a v'astră amintire, ce 'n inimă aă strâns?

*

De câte ori în nópte, tăcut, în dulci extase,
Am repetat acele divine, magici frase
    Ce populi admir;
    Și dusă 'n sfere-oculte,
    Inima'mi ca s'asculte
Părea că se 'nfióră pe Goethe și Shakespeare!

*

Și 'n tresăririi plăcute sorbiam a lor accente,
Mă 'nduioșam citindu'i, plângeam, vërsam torente
    De lacrimi de dor;
    Și inima'mi bolnavă,
    La șópta-le suavă,
Părea că re'nviază în farmece de-amor!

Bucurescî, 1875.

UNEI COCHETE

Finitis animum reddere amoribus.

Horatiu.

Stu te crezi încă frumoasă, Lino, și mai ai speranță
In pustiul de iubit!
Nu vezi că ți-a albit părul, c'ai ajuns o cotoroașă,
Că obrazu'ți s'a 'ncrețit?

*

Scöte roșul, sulimanul, dinți falși ce'ți joc în gură,
Și cu mincinosul coc,
Și te uită în oglindă: ce pocită căzătură!
Curat bătae de joc!

*

Când vęd lucind diamante ș'alte petre nestimate
Pe bietu'ți sin lăbărțat,
Par'cō vęd, zēū, felinare pentru pază atârnat
Pe vr'un zid derăpănat.

Bucurescī, 1874.

POETUL MURIND

.... Mais de la mort la main lourde et muette
Vient de toucher la corde ; elle brise et jette
Un son plaintif et sourd dans le vague des airs.

Lamartine.

nclină-te-a mea frunte sub négra presimțire
Ce tînărul meū suflet sfâșie necurmat ;
Inclină-te, cōcī ora vestind a mea peire
Se-apropie, sosesce ; ascultă : a sunat.

*

Când foile pălite de-a vîntului rigóre
De viscole purtate, cădea-vor pe pămînt,
Din lume ia'ți adio, ér muma'ți iubitóre
Și tatăl și amicii gătească'ți un mormînt !

*

Căderea astor frunze, vai! mórtea 'mî prevestesce,
Şi candela vieţi se stinge 'n peptul meü;
A mea junie tristă din zi în zi pălesce,
Şi vânturile tómnai mă fac să sufer greü.

*

Cu tóte cę süm tēner, cât am trăit în lume
Din trista cupă-a vieţi sorbiü numai venin!
Necunoscut în lacrimi trecü, şi al meü nume
Uitat, n'o să descepte în pepturî un suspin.

*

Cum trestia se frânge când suflă vântul serei,
Cum crinul se usucă şi cade la pămēnt
Tot ast-fel îmi plec capul sub crivēşul durerei.
Posomorît e cerul şi jalnic al meü cânt.

*

Pre bolta azurie, când licşresc miü stele,
Nu aţi zărit adesea o stea alunecând?
Tot ast-fel mă voiü duce din chaosul de rele
In care fõră preget ne învērtim luptând.

*

Mă duc, și zic adio la locurile 'n care,
Copil fiind, gustat'am plăceri ce nasc și per;
Memoria'mî sermana zăcea-va în uitare.
Vă las și fericirea eū sbor s'o cat în cer!

București, 9 Decembre 1874.

LA MITROPOLIE

Un liberal :

Parlamentul nostru 'mî place;
El trăesce înțelept :
Drépta e vecînic stîngace,
Și stînga se ține drept.

Un conservator :

Camera nóstră nu'mî place;
Cöci ea nu e înțeleptă :
Drépta e ades stîngace,
Stînga nici o dată dréptă.

RUINE CLASICE

(Imitație)

Câmpii arcadiene, bogate și frumoase,
O dată-acoperite cu turme numeroase,
Cu arbori, cu vâlcele și flori, eu v'am văzut,
Și lacrimi de jale din ochiu'mi au căzut.
Pe lunca azi pustie, de focuri înegrită,
O lungă suferință adânc e 'ntipărită.
Și îmi ziceam : Vai! unde sunt veselile maluri
Isbite în cadență de spumegose valuri?
Și unde sunt acele plăcute dumbrăviore
Cu iarbă însmăltată și paseri cântătoare?
Periră, s'au dus toate, lăsând în urma lor
Un doliu ce desceaptă un nemângâiat dor.

Tăcere! — aud un sgomot!.... Un flaut amoroș

Iși va modula póte suspinu'í dureros.

O voi păstorí arcadici, luați-vé ér lyra,

Cântați nascerea lumei, Deucalion și Pyrrha.

Priviți cum totul tace, ce limpede azur!

Și tu zefir înceată din linul tēu murmur.

Tot pare cō ascéptă să 'ncepeți a cânta;

Al lyrei vóstre sunet pe vânturí va sbura!

.....

Vai! totul ânsé tace. Tăcerea 'ngrozitóre

Care domnesce 'n aste câmpii neroditóre,

Nimic nu o 'nterupe; și totul este mut.

Robia cum se simte pe unde a trecut!

Ea sapă, róde, stinge din om or-ce talent,

Din inimă'í distruge frumosul sentiment.

Popóre mici luați séma : E lesne a cădea

Dér greú, amar e ânsé un jug a scutura.

*

Vre-o barcă nu se vede sé salte printre valurí;

Din scorbura de rípe, din vêrful ástor dealurí

Sărind nu mai vėd mieí blânzí și nevinovați

Nici cântând filomele printre măsliní plecați;

Nici vacile și boi mugind. Și nóptea vine,
Dér sprintenile fete cu vase de-apă pline
Nu se vor mai întórce spre casă 'ncet cântând,
Precum și nici păstorii spre colibă fluerând.

*

Adio, triste locuri! mă duc, mă depărtez,
Vézându-vă, eú sufer, îmi pare cǎ visez,
Ruine părăsite din antica splendóre,
Vă las avênd în suflet tristețe și oróre,
Spre țermurii mai ferice mă 'ndrept, vă părăsesc;
De voi adesea ânsă eú am să 'mă amintesc.

1874.

CÂNTEC ARAB

Sată cu pěr d'aur și cu dulce față,
Inima mea ochi'ți tare mi-aũ secat;
Și 'mi zic, privind cõma'ți ce-austrul resfață:
Allah în făptura'ı vr'o stea a uitat.

De mi-ai zice : 'Dute, adu'mi cãprioara
Care sficiõsã bea 'n pãriul pur,
M'aș duce, chiar decã aș sci cõ cu ghiara
Mẽ va rupe leul ce pãndesce 'n jur.

De mi-ai zice : 'Dute, cõtre Meca sbõrã,
Și inelu'mi pune pe sfântul mormẽnt,

M'aş duce, în cale chiar de-aş sci, fecióră,
Cö va fi țărâna'mi pulberată 'n vânt.

Dér decă mi-ai zice : «Cele ce 'ți cer ție
Sunt pentru un altul, pentru dragul meü,
In grumazu'ți fraged, în a mea mânie,
Infig, iataganul, jur pe Dumnezeü!

Constantinopole, 1883.

LEGEA NATUREI

(După Millevoye)

n astă pădure, Liza geaba 'mî jură
Că numai pe mine veċinic va iubi :
Scumpă fericire! dulcea'Ńi impostură
Nu e de cît visul unei scurte zi.
Și precum schimbărei totul în natură
E supus, tot ast-fel, amorul sburând,
Ramurile 'n crânguri vor schimba verdură,
Și Liza iubitu'î va schimba 'n curând.

Paris, 1875.

I U B E S C . . . .

 Iubesc singurătatea și bórea dimineți,
Și munți cu 'nalte piscuri, abisul fioros,
Cântatul ciocârliei, priveliștea verdeți,
Cărarea 'ncolăcită din codru 'ntunecos.

*

Imi place négra nópte ce ochiul obosesce,
Imi place plóia rece, când murmură curgênd;
Iubesc furtuna, gróznic când fulgerul lucește,
Și tunetul sêlbatec prin vale lung urlând.

*

Imi place vijelia, când nori sê despică,
Când candela se stinge l'al vântului suflat,
Și valurile mări ce barca 'n sus ridică,
Și vîjiitul frunzei cu aprig șuerat.

*

Respect pe buna mamă ce fiul său hrănesce,
Și fiul care plcă genunchi 'naintea sea ;
De câte ori, când fruntea'mi de griji se încreșese,
Nu caut mângâere pe sîn la maica mea!

*

Imi place adevărul, virtutea femească,
Iubesc dreptatea, care din lume a sburat,
Candorea feciorască, onorea bărbătescă,
Și micul prunc ce dórme de mamă legănat.

*

Iubesc bărbați falnici ce țera apărara,
Eroi cu nume sacru, viteji nemuritori
Ce-a noastră libertate deplină o păstrară,
Și isgonind păgâni murira 'nvingători

*

Imi place poesia și musele duióse
Când vin și la urechia'mi șoptesc încetișor ;
Imi place s'ascult nóptea oftările-amoróse
Ce scot din pepturi barzii inflăcărati de dor.

*

Iubesc bălaia lună ce se resfrânge 'n mare,
Și veselile paseri ce dulce ciripesc,
Pe sînul de femeie sê pun o sêrutare,
Și s'o aud pe peptu'mî zicêndu'mî: «Te iubesc!»

*

Dér, maî pre sus de tôte, iubesc frumósa'mî țeră:
O dulce Românie, pe tera'ti voiû sê mor!
Êr pe împilătoriî ce perderea'ti prepară,
Trăsnescă'i de sus cerul cu foc prăpăditor!

Bucurescî, 1874.

AMORUL CURTEZANEI

Digne puer meliore flamma.

Horatiu.

Pe o sofa luxosă o dulce fată stă ;
Pe fața ei fericea cu vii culori e scrisă,
O ușe se deschise, un june 'naintă,
Timid, ne'ndemânat, dăr cu privire-aprinsă.

*

Cu inima în flacări, cu pași tremurători,
Se-apropie de dânsa. II jură c'o iubesc,
Că-i cel mai cu credință dintre admiratori,
Că dorul al său suflet din zi în zi topesce.

*

Și ea ascult'a-lene, surîde grațios,
Contemplă acest tînăr ce sta la ei picióre
Privind cu înfocare la păru'i undulos,
La sînu'i alb ca crinul, la gura'i, mică flóre;

*

Și blând așa'i vorbesce; "O tînăr svăpăiat,
Tu trebuî să scîi bine amorul meu cât ține;
Ele pere ca și norul din cerul azurat;
Te voiü uita ca mâne; uită și tu de mine!,

*

Ér junele trist capul aplécă spre pămênt.
Curând ênsé 'l ridică, și zice: " Ei! dér fie!
Cöcî cine scie mâne voiü fi póte 'n mormênt.
La micile'tî picióre inima'mî prostern ție!

*

O zi amoru'tî gingaș cö ține tu ai zis?
O zi! dér e un secol pentru acela care
Va sci së te iubéscă, demon... din Paradis!,
Și vocea lui se stinse sub caldă sêrutare.

Bucurescî, 1873.

T Ó M N A

Umbra'vióră răcorosă
Și frumoasă

De ce frunza'ți a pălit ?

De ce pasărea ce cântă

Nu mă 'ncântă ?

De ce umbra'ți s'a rărit ?

*

Unde'ți-e érba 'nsmăltată,

Parfumată ?

Und'ți-e aerul curat ?

Unde 's frunzele voióse

Și umbróse ?

De ce flórea te-a lăsat ?

*

De ce ulmul greü suspină
Pe colină,
Plecând fruntea spre pământ?
De ce roza se 'ngrozesce,
Când mugesce
Cu urgie-aprigul vânt?

*

Turturica pe colină
Greü suspină,
Și 'n curênd va amuți;
Er pe biata rîndunică
Mititică
Frigul o va isgoni.

*

Totu'i trist și plînge 'n vale,
Și pe cale
Călătorul trece mut,
Rîul murmurând lin geme,
Cöci se teme
Cö 'n curênd va fi tăcut.

*

Totul tremură, prevede
Că 'n liveze
Zefiri nu vor mai șopti;
Și pârîul c'unde crește
O să 'nghițe,
Frunzele vor vesteji.

*

Totul va fi în tăcere
Și durere;
In curînd tot va peri.
Crivățul va da 'n rîzore
Cu ninsore;
Erna totul va cosi.

*

Tómna trece, érna vine
Și 'n suspine
Vei de ghiață va svârli.
Dér speranță! coci va trece
Timpul rece,
Primă-véra va veni.

*

Filomela în pădure
Cu murmure
Amoroase va cânta;
In dumbravă unda lină,
De-amor plină,
Pe amanți va legăna;

*

Pe câmpie micșunele
Și zorele,
Muguri, flori vor încolți;
Fluturași din flóre 'n flóre
Aū sē sbóre,
Totul se va 'nveseli!

Brăila, 1873.

BLESTEME

Nunc ego mitibus
Mutare quaero tristia.
Horatîu.

 ntr'o sală aurită
Ce de voci tuna,
Têner cu fruntea pălită
Ast-fel cuvânta :

*

*Azi sîm plin de veselie,
Imi vine sê joc.
Dați'mi cupa cu-ambrosie
Sê sting al meû foc.

*

S'o golesc într'o clipire
Imbătat de-amor,
Și uitând tot, în uimire
Către cer să sbor!

*

Ca să uit deșertăciunea
Unui traiu amar,
Și trădarea, moliciunea,
Umpleți ăst pahar!

*

Frați iubiți, care ca mine
Suspinați cu dor,
Goliți cupe de vin pline,
Și uitați și-amor,

*

Și iluzii și dorințe
Spulberate 'n vânt,
Și speranță și credințe
După-acest pământ.

*

Tot în lume e durere
Totul este van,
Uitați tot, și cu plăcere
Sórbeți din borcan!

*

Vedeți cei de la putere
Lumea asuprind,
Țintind numai la avere,
Onórea lovind!

*

Nesciind ce e dreptatea
Și țér' a iubi,
Rízênd chiar de libertate,
Vrênd a o strivi!

*

Fii vitrigi fôr' rușine
La streinî își vînd
Țéra! sângele din vine,
Aurul păstrând!

*

Vai! oróre!.... Mama négă
Fiul ce-a născut
Tata 'l lasă și alérgă
Dupó-un vis plăcut.

*

E de plâns societatea
In care trăim,
E de plâns și Libertatea
Ce atât iubim;

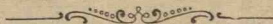
*

Dér destul fõră curmare
Pên' acum plânseiü;
Ah! destule zile-amare
Suspinând duseiü;

*

Azi eü caut consolare
In cupa cu vin!
Beți amici fõră 'ncetare,
Uitați or ce chin!»,

Bucurescã, 1873.

DÓMNEI Z. U.

 n ochii tîi albastri mă uit,  i mi se pare
Că cerul e  privesc,
 i inima'mi se str nge de dor, f r  'ncetare,
C ci mult e  te iubesc.

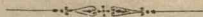
*

E  te iubesc femea c t muma  si iubesc
Copilu'i r sf tat,
C t orbul, ce lumina de c t ori-ce doresce,
O chiamă ne'ncetat ;

*

C t sclavul ce în feare imploră libertate
Din jugul fioros,
 i c t iubesc lyra'i cu corde înfocate
Poetul amoro!

Balta-Alb , 1874.

EPIGRAMA

(După J. B. Rousseau).

a, lumea mi se pare o piesă caraghioasă
In care toți se jöce mari roluri se căsnesc.
Colo pe scena 'naltă, în haină prea luxösă,
Prelați, regi și ministri, cu toți strălucesc.
Er pentru noi, poporul, nenumărate glöte,
Sunt destinate staluri pe care le plătim.
Ni se arunc în față desprețurile töte
De ziși mari ai lumei, și noi le suferim.
Din fundul unde suntem, cum e represintată
Séu rău, séu bine piesa, cu toți ascultăm.
Dér decă nu ne place cum e de tonți jucată,
Pe bani ce plătirăm putem sé fluerăm.

Bucuresci, 1874.

SCRISÓRE DE DRAGOSTE

---

*Hic tu semper eris nostrae gratisima vitae,
Propertiu.*

Când pasărea cântă,
Cântă cu amor,
Când barca se-avântă
Pe valul ușor ;

*

Când fânul parfumă
Câmpul aurit,
Când mândruța 'n glumă
Fuge c'un iubit ;

*

Când a sèle chine
Săracul uitând,
Scóte doine line
Din buciumul blând;

*

Când totul se pare
Bucurii ceresci,
Eū plâng cu 'ntristare;
De ce?—Tu'mi lipsesci!

*

Aici sum la mine,
In patria mea,
Dér tóte 'mi par pline
De absența tea.

*

Rude, amicia,
Țérami ce iubesc
Nu'mi daū veselia:
La tine gândesc.

*

Dulcele t u nume
De farmec e plin:
Fără tine 'n lume
Totul mi-e strein.

*

In a mea ardóre,
Aş vrea ca să fi 
In ast  scrisóre
P n  ce să vi !

Perişor, 1879.

VEGHE

Quid sit futurum cras, fuge quaerere.

Horatii.

ntristarea'mi mereu cresce,
Doue ore a sunat,
Lampa 'ncet, incet paleste :
Oliul s'a consumat.

*

Cand e ansa se se stinga,
Zise : "Unde te gandesti?
Veghieri nu pot se te 'nvinga ;
Dute se te odihnesci !

*

Ce tot ții fruntea plecată,
Absorbit în reverii?
Mintea 'ți e înspăimântată
De a lumii mișelii?

*

Lasă'i să se tot sfâșie
Astă gintă de Atrizî!
Pentru a lor ticăloșie
Al tău corp vrei să ucizi?

*

Dormi în pace, dormi, o june,
Până ce mai poți dormi;
Sub a spinilor cunune
In scurt fruntea'ți s'o păli.

*

Și atunci în van vei cere
Somnul ce azi ai perdut,
Ca să 'ți curme-a ta durere
Să 'ți dea pacea din trecut.,

*

Zicând ast-fel ea se stinse ;
Intunericul domni.
Oboséla mă coprinse.....
Incepuiŭ a aromi.

Bucurescŭ, 1873.

UNUI COPIL

Cet âge est sans pitié.
La Fontaine.

Fugi copile! Lasă 'n pace
Bietul fluturaș;
Ce voesci cu el a face
Vesel ângeraș?

*

Vrei să'i rupi din aripioare,
Séu vre un picior?
Dér atunci n'o să mai sbóre
Fluturul ușor.

*

A lui aripă lucitoare
Nu vei mai vedea
Fălfaînd din flóre 'n flóre,
Vioiî ca o stea.

*

Ca și tine el e june,
Sprinten, ușurel,
Nu se teme de furtune,
N'are griji de fel.

*

Precum nici tu, o copile,
Acum nu gîndesci
Că albit de-amare zile
O să 'mbătrînesci.

*

Fie'ți milă, cruță'l, lasă
Să sbóre mereu,
Coci așa (ție ce'ți pasă ?)
A vrut Dumnezeu.

*

Póte va sbura spre sóre
Fapta'ți lăudând,
Ș'al tēū nume cu fervóre
Bine-cuvântând.

*

Cel ce cruță, séū respectă,
Este creator:
Azi poți face o insectă,
Ți-e așa ușor!

Bucuresci, 1875.

CÂNTECUL CIOBANULUI

(După Goethe)

Colo sus pe piscul verde
Mă așez ades,
Și visând ochii'mi se perde
Peste mândrul șes.
Oile spre érba móle
Se îndrept sáring,
Ér eú l'a muntelú póle
M'aflu, nici gândind.
Un miros de floricele
Codru'n îmbálsăma;
După ce-am cules din ele,
Nu sciú cút le da.

Sub un arbor des și mare
De furtună fug ;
Plóia, vântul, cu turbare
Pe câmpie mug.
Nici o pórtă l'al meü nume
Va! nu s'a deschis!....
Totul în acéstă lume
Nu e de cât vis.

Paris, 1876.

OBRASNICIE

Când, séra, în tăcere contem plu 'n nemișcare
 Făptura ta, femeie, de-amor mă simt perdut;
 Imi pare cõ în brațe te țin, și-a ta suflare
 O simt... dér ce amară e cruda desceptare!
 Coșițele'ți de aur dă'mi voe să sêrut.

*

Când ochi'ți mari spre mine cu nepăsare cată
 Simt inima'mi se strânge, pălesc, rămân tăcut;
 Privesc, și cu 'ntristare mă 'ntreb decă vre-o dată
 Iubimă-vei, femeie cu inima curată,
 Și ochii tîi albastri lăsa-vei să sêrut.

*

Când rumena'ți figură ved, inima'mi palpită,
Și totuși doru'mi năbuș, el ți-e necunoscut,
Atunci mi se-aprind poște ce mă pun în ispită,
Și în delir îmi vine să'ți zic: „A mea iubită,
Obraji tăi în flacări dă'mi voe să sêrut!„

*

Ah! să'i sêrut! și 'n urmă să'ți spun o sêrutare
Ce mult întineresce un suflet abătut;
Să'ți spun amoru'mi, crudo, și-apoi plin de 'nfocare
Să'ți cer cu îndrăsneală o grație mai mare,
Ca buzele'ți rosalbe să lași să le sêrut!

București, 1875.

DECEPTIUNI

(Din Carnetul unui sceptic).

Vanitas vanitatum!

Demenire strâmbă, slută,
Când cu valu'ți tot luptând,
Barca vieți'mi abătută
Voiu salva-o, aruncând

*

Ancora pe țerm ferice?
Spune, când o să se-ardice
După sufletu'mi cernit
Vélul des de-amărăciune,
Dubiu și deșertăciune
Ce'l acopere cumplit?

*

Vanitate! Vanitate!
Ecă tot ce pot să zic
Când vorbiți de-eternitate
Și de omul de nimic.

*

Tiranie-egalitate,
Avuție... vanitate!
Tóte sunt deșertăciuni.
Amor, studiu, mărire;
Glorie și fericire,
Tóte nu's de cât minciuni!

*

Nulitățile 'ngâmfate
In palaturi strălucesc,
Pe când talente uitate
In miserie clocesc.

*

Scepticismu 'ncet se 'ntinde,
Lumea 'ntreagă o coprinde,
Focul sacru 'n pept e stins.
Cum vreți dér a mea junie
S'o petrec în veselie?
Nu, sům trist, și zic convins:

*

Totul piere, tot dispare
Ca parfumul seri 'n vânt,
Lăsând doliu și 'ntristare,
Și o mână de pământ.

*

Tóte sunt deșerte, vane,
Fiind-có tóte sunt umane,
Prin urmare tot minciunî:
Amor, cult, egalitate,
Fericire,—Vanitate!
Tóte sunt deșertăciunî!

Bucurescî, 1874.

PE LAC

Ut mihi sunt toties maxima vota mori.

Ovidiu.

Se unda călătore ce vântul încrețesce,
Când roua érba móle pe țermurî răcoresce,
Cu dênșa lin pluteam:
Ușurea nóstră barcă aluneca a lene;
Din ochi eî albastri, umbriți de negre gene,
Priviri de-amor sorbeam!

*

Superba'í cómă de-aur, de vânturî resfirată,
Se 'mprăștia pe sínu'í; ér mâna'í sidesfată
Printr'ânsa rétăcea.
Bălaia lună plină brásda bolt'azurie,
Și 'n lacul fõră valurî figura'í argintie
Voiósă 'și oglindea.

*

O nópte! care 'n peptu'mi săpași dulce-amintire
Tu spune ce frumósă era! A mea privire

O admira 'n extas.

Momente fõră seamăn, ilusiuni perdate,
Când buzele 'mi setóse alunecaũ tãcute

Pe rumenu'i obras;

*

In inima'mi lãsat'ați etern al vostru nume.
Și ce'mi pãsa de viața, de viitor, de lume?

Strãngeam talia sa

Și inima'mi, lipitã de sînu'i, cu 'nlocare
Ii murmura amorul cu magicã 'mbãtare

Ce peptu'mi sòuciuma,

*

„Eũ te iubesc, femee!“ șopteam; ér Ea, plecatã
Pe umeru'mi, tremãndã, cu buza 'nflãcãratã:

„Ah! zi'mi al tãu amor!“

Cosițele'i ca spicul îi undulaũ pe spate....

O Dómne! în acele momente neuitate

Ce n'ai fãcut sã mor?...

Balta-Albã, 1875.

REAMINTIRE

Te spectem, suprema mihi quum venerit hora,
Te teineam moriens deficiente manu.

Tibullu.

N'am uitat acea duiósă și poetică privire
Ce din ochiu'ți a sburat
Ș'a răpit a mea simțire :
Dér tu, ânger fôră sémăn, svênturata'mi suvenire
Spune'mi óre ai uitat ?

*

N'am uitat cu mâna'mi tainic cătând mâna'ți sficiósă
Cum strîngêndu-o 'ți-am jurat
O unire credinciósă
Ș'un amor pe-atât de mare pre cât tu esci de frumósă :
Dulce fată, ai uitat ?

*

N'am uitat cum sub urechia'mi bătea inima'ti pripită,
Când eū visam transportat :
Tu, fee neprihănită,
Aste gîngașe momente de iubire nesfârșită
S'a putut sē fi uitat ?

*

N'am uitat setōsa'mi buză dupō buza'ti stacojie
Cum în primu'ti sērutat
Sorbi dulcea poesie
Și amorul cel mai sacru, credincios pentru vecie
Dér tu óre l'ai uitat ?

*

N'am uitat, și vai! sūm singur cu durerele'mi profunde :
Din Apusul depărtat
Nici o voce nu 'mi raspunde.
La amoru'mi sincer spune'mi inima'ti de corespunde
Femee, seū m'ai uitat ?

STRIGOIUL

(Legendă suediană)

Cu bunică-sa, Christina a pus aur și parale
In cosciugu 'n care sérbăd zace mirele'î lungit :
Și Christina, sărăcuța, se bocescce rău cu jale.

*

Dér, spre nópte, el la ușă bate 'ncet: "Mândra mea fată,
Scólă și trage veriga; eü süm, mirele'î iubit :
Vin, logodnica mea dragă; crapă pórtă încuiată.,

*

Iute s'a sculat fetica, și'î deschide fõră frică.
Pe o ladă aurită îl așeză binișor,
Și piciórele îi scaldă cu vin într'o copaică.

*

Apoi s'aũ culcat. Dér somnul fugе: еi își tot spun glume,
Și nu dorm. Ansэ cocoșul écэ țipă surzitor;
S'a 'mplinit de șagă; morți nu pot sta mai mult în lume.

*

Atunci copila se scólă, 'ncalță miclele'i picióre
Și se ține după dragu'i pênэ 'n codrul blestemat.
Când, de cimitir aprópe, el ca naiba stă сэ sbóre.

*

*Vezi tu, dragă, prin nori negri luna cum încet dispare?
Ast-fel, négă rea, va piere al tэu mire fermecat!,
Er ea, stând pe pétra gropei: *Ascept mórtea ca scăpare.,

*

Vocea lui ânsэ, țărâna străbătând, zise duiósă:
*Fugi acasă, fugi, Christino; coci pe tristul meũ mormânt,
Când din ochi tэi cei negri cade-o lacrimă rouósă,

*

Numai sânge negru curge în cosciugu'mi de peire:
Dér când inima'ți suríde, o simt pe aripí de vânt,
Și de trandafirí se umple grópa dulcelui tэu mire!,

Paris, 1879.

Ziceam florilor frumoșe
Și mirositoare
Buzelor tele setoșe
Să dea sêrutare:
Azi flórea s'a vestejit,
Tu m'ai părăsit.

*

Nu te blestem, esci femeie
Lesne crezătoare,
Te-aprinzi la ori-ce scântee
De falsă amóre.
Tóte ca tine-aũ uitat
Primul sêrutat.

*

Lucreția altă dată
Avu tristă sórtă;
Ea 'și spală acéstă pată;
Fu găsită mórtă.
Ce prostie! câți bărbați
Azi sunt cornorați!

*

Azi femea se mândresce
    Cu multe conquiste.
Când unul o părăsesce,
    Duce zile triste?
Ași; nu; altu 'n locu'î ia,
    Și mereu așa!

*

Fii ferice, scumpă Lio,
    Coci esci încă jună;
Eu te las, îți zic adio,
    Reușită bună!
Ans'amantul ce-ai luat
    Er va fi schimbat.

București, 1874.

C O P I I

Virginité du cœur, hélas! sitôt ravie,
Th. Gautier.

Copil fraged ca o flóre,
Cu pěr creț și auriũ,
Cu ochiu viũ,
Ce sglobiũ te jocĩ la sóre
Ca un fluturul ușor
In amor!

*

Când pe leasa înverzitã
Sprinten te rostogolesci,
Când grãesci
Biata muma ta palpită,
Urmãrindu-te 'n extas
Pas cu pas.

*

Câtă nevinovăție
Pe mica'î frunte de crin!
Ce gând lin!
Ce vioiu se înlădie!
Ochiu'î întrece 'n azur
Cerul pur.

*

Când surîsul înflorește
A sa buză de rubin,
O destin,
Fația'ți chiar se 'nvesește!
Rîsu'î cõtre creator
Iși ia sbor.

*

Ce-a lăsat cerul mai dulce,
De cât viul copilaș
Mai gingaș?
Chipu'î rumen, blând, aduce
Cu acei mici ângerași
Drăgălași

*

Pe care pe pânza vie
Nemurirei Raphael
Din penel
Ii svârli cu măestrie,
Dulci figurī care 'ntre mi
Ne par vii!

*

Fără grijă rătăcesce,
Semănând prin văi, câmpii,
Bucuri ;
Și în urmă'yi flórea cresce,
Salciele 'l chem cu dor
La isvor.

*

Zefiriī sbor sē sēruțe
Fruntea, gâtul sēu nacrat,
Parfumat ;
Tóte zīnele plăcute
Desmierdându'l însoțesc
Și'l iubesc.

*

Ast cortegiü de prima-vară
Saltă ca un câmpean chor

De amor;

Er' din sfera'i solitară

Sórele sbórá la joc.

Plin de foc

*

Veselesce-te copile,

Cântă-alérgă, rîzi, odor

Trecător;

Cöci mult scurte 's aste zile,

Şi destul vei fi plângënd

In curând!

Paris, 1875.

D O L I U

Aveam o dată o stea duiosă
Care, cu raza ei amorosă,
Mângâia peptu'mi de dor încins;
Un nor întinse vël de 'ntristare:
De-atunci plâng nóptea fõrã'ncetare
Steluța'mi dulce care s'a stins.

Aveam o dată zorea plăpândă,
Care, din cupa'i, cu bóre blândă,
Inima'mi jună îmbălsăma;
Sérã prelungã repede vine;
Se 'nchise biata zorea 'n suspine,
Peri și bórea de-amor ce'mi da.

Iubiam viers galeș de păserică,
Care cu glasu'î de bun'amică
Zilele 'mî triste însenina;
Concertul gingaș tăcu d'o dată;
Cu cea din urmă notă cântată
Sbură fericea din casa mea.

Fatalitatea mă urmărește ;
Crudă'î și lumea ce prigonesce
Poetul pacînic și-al lui amor ;
In darn cat steaua prin cęța dėsă,
In van cer flórea de zori alėsă,
In zadar cântul ascept cu dor ;

Bolta ceréscă e 'ntunecósă,
Nóptea purcede calea'î umbrósă
Ca și restriștea ce m'a pălit ;
Pasérea dulce nu mai mă 'ncântă :
Se stinse 'n peptu'mî credința sântă ;
Ast-fel se duse tot ce-am iubit.

Bruxelles, 26 Iuliü 1880.

CONTRA RĂSBOIULUI

(Din *le Pape* de V. Hugo).

Les rêves d'inviolabilité de la vie humaine, d'abolition de la guerre, d'arbitrage entre les peuples et de paix universelle, sont traversés par de vagues flamboiements d'épées. 1)

V. Hugo.

Ni-e frică: simt în juru'mi o gróznică suflare.
Va! omul e săgeată! o ceruri! omu'i ținta.
Dér care'i brațul barbar ce tinde arcul strașnic?
De ce în aste locuri se măcelesc barbați?
Cum! popul contra popul? Fiiințe svînturate!
(Cötre glótă)
Cu ce drept stați în mână cu armele vrășmașe?
Ce căutați? ce cereți? De ce atâtea steaguri?

---

1). Ecă răspunsul ce am găsit în însuși V. Hugo (*Mes fils*) la elocintele, dără zadarnicele declamări dezvoltate în poesia ce am căutat să traduc.

Ce vor aceste tunuri? ómeni, ce zăresc numai
In marea 'nvălmășială a trîmbițelor triste,
Puternici ca și lei, zadarnici ca și musca.
Și pentru a cui poftă vĕrsați un sânge nobil?
Aveți un drept, un singur, acel de-a vĕ iubi.
Domnul vĕ poruncesce sĕ trăiți împreună.
Sub buna 'l lege, cerul ascunde-o détorie
Severă; ca și plopul, stejarul, ulmul, prunul,
V'a zis sĕ cresceți pacnic, sĕ vĕ 'nmulțiți în lume.
Iubiți vĕ: Palatul sĕ dea pace Colibei.
O regi, de-o parte, de-alta, nu vedeți de cât țérinț
Și riuri, cetăți falnici, pămĕnturi de 'mpărtială,
Și drepturi mincinoșe de lupi ce se sfășie,
Și tronuri, unul p'altul rămîndu se — vedenii! —
Și glorie; — de-o parte și de-alta eă vĕd mume,
Vĕd inimi desperate în pepturi suferinde,
Vĕd brasdele perdute, vĕd pajistele arse,
Lumina zilei stinsă din ochi setoși de dĕnsa,
Și umbră, doliu jalnic, și vieța nimicită;
Vĕd Mórtea care jócă la sorți niște popóre.
Și cine sunteți, ómeni ce ascultați cuvĕntu'mi?
Cum! sunteți vastul numĕr, puterea fórá stavili,
Cum! sunteți rădăcina, precum și trunchiul, scórța
Și fructul și frunzișul din Pomul omenirei;

Desertul și nisipul, pământul și cu marea
Tot e al vostru, 'n dreapta în stânga, stăpâni sunteți ;
Dacă voiți spre ceruri să v'avântați cu sborul,
Cu aripi ideale strebateți infinitul ;
Puteți iubi, cu mintea crea și da lumina ;
Și vânturile serei și stelele vă 'ndemnă :
Sburați ca vântul ager, luciți ca stéua mândră.
Cum! sunteți muritorul artist ce face totul,
Cum! sunteți uriașul puternic: — Omenirea !
Și 'ntro ciocnire orbă de lănci și săbii mergeți ?
Titan! robiveți vecinic pigmeilor nemernici ?

Dér e cu neputință! Vai, nu ! e adevărul!
Pentru cō doi crai lăngezi, doi spectri, douē stafi,
Douē năluci sălbateci se cert pe douē țerini,
Pentru cō cel mai tēnēr și cela de erni gârbov
Vē par măreți prin ceața prostiei, când sunt totuși
Un svēturat cel june și un lipsit bătrânul ;
Pentru cō aū un sceptor, ce 'i țin de abia în mână,
Când vițuiri și poste îi sgudue amarnic,
Pentru cō aste douē atome se insultă,
O glóte fōră minte, o biet popor nemernic,
In āst câmp de urgie, fōr'a sci de ce barim,
S'aude mugind gróznic a vóstră nerozie!

Popor, esci o păpușă condusă de bunî meșteri!
In mână vi se pune o lance ascuțită,
Și totuși nu cunoșteți pe cel ce veți străpunge.
Ucide-veți voi óre? séu veți fi voi victima?
Nu știți. Dér mâne Mórtea, cu cósa'i fiorósă,
In umbră vè va 'mpinge ca oile în staul,
Și fôr'a putea spune de ce vedeți mormêntul.
E scris, nu 'ncape vorbă; de óre ce un rege
Un țar, séu vre o țestă cu coif séu cu corónă
Decretă (fățăria fôr'a vedea în juru'i),
Tot pe furiș, întocmai ca și banditul gróznic,
Nimic nu vè opresce; e scris: toba sè bată;
Curând sè dăm năvală; dați iuruș printre semenî.
Ciocniți-vè amarnic în sânge și 'ntuneric!
Sè fie orbul pentru, cõci surdul a zis contra!
Muriți pentru despoțiî care nu sunt alături
Și pentru ei, păgânî, ați părăsit soție;
Voi tinerî, voi puternici, cu tóte a lor lacremî,
Ați suferit gendarmi ca câni sè vè împingă
In tristele casarme cu ghionturî, baionete.
Voi Prusiani, fiți gata, Austriaci, nainte!
Ici șlaga, colo cnutul. Astea sunt fală, lauri?
Cu biciu și cu ciomege la glorie v'aruncă!
Inepta-vè putere o dați la gâzi voștri,

Precum mai multe zero servesc a mări cifra.
Sburați, loviți, dați mórtea, muriți, o dobitoce!
Și în răstimpu-acestor încruntătore lupte
Stăpâni voștri cântă și beaú, mănâncă veseli,
Și ghiftuiți de crime, măceluri, nu le pasă.
Veți putrezi prin erburi ca și spurcate hoituri,
Sub sórele în flacări, sub cerul ce se miră,
Lăsând în urma vóstră părinți bătrâni și gârbovi,
Și 'n leagăne, ca 'n cuiburi cu ciripiri voióse,
Mici copilași cu chipuri de ângerí, — o durere!
Ei bine, nu! m'oiú pune între voi și mormîntul!
Nu! tremurați, sum Papa! vé opresc, fórá seamă
Sé vé ucideți, monstri, — o scumpi mei copii!
Frați sunteți, decí în brațe luați-vé ca frați!
Cum! în aceste câmpuri funebre, voiți ast-fel
Sé re'nviați pe cruzi Leviathan și Python?
Umanitate! ómeni! vé 'nchipuiți voi óre
Pe arbori în pădure luptându-se 'ntre dânșii?
Ei, calmí odinioră, cu furie acuma
S'ar svârcoli, teribili ca smei din poveste,
Cu miele lor brațe, și imitând furtuna,
Ar sbuciuma, ar rupe, ar asvêrli în aer
Și cuiburi, vaí! și pásêri, în lupta de crăci órbă!
Ei bine sunteți astă înfricoșată besná,

Neant, sub vântul aprig ce suflă nu sciū d'unde.
Vē măguliți cu négra și trista vanitate:
Invingătorī! voi sunteți învinși, când visați fală,
Sunteți învinși de regii ce vē pun pe spinare
A lor calabalăcuri: mărirea și neantul!
Și după voi se ține a lor umbră 'n tot locul;
Voi târâți cu piciorul greū lanț, ca și la ocnă.
Trufia 'i temnicerul ce vecinic vē păzesce;
Și la picior rușinea: e órba lor mărire.
Scăpați-vē o dată, sdrobiți aceste lanțuri.
Patru pereți vē 'ncinge: eșiți din ei, abateți
Mânia, ignoranța, trufia și minciuna
O ómeni vē 'nțelegeți! Traiți, destule lupte.
Câmpia nu mai fie de sânge mohorâtă;
Voi sunteți inocența neghióbă, înhămată
La rele, și-ale vóstre folositóre brațe
Pătate sunt de crime; ér eū sum un apostol,
Și vē rog, lei și tigri, să deveniți ér ómeni.
E vreme să dăm pace pământul să 'ncolțescă
Și florile frumóse și grânele de aur
Și pómele și vița în linisce să crească.
E timp ca și azurul să lumineze alte
Priveliști, nu tot ura; cōci zorile-aū surisuri
Și rumenă l'e fața: să fim și noi ca ele:

Să ascultăm viața și leagănul, Natura
Să nu ne jertfim lumea pentru câți-va sëlbateci.
Al vostru sânge 'i sacru, fiți dér avar de dënsul.
O nu, peste putință'i! Pentru câți-va fanateci
Ciocnirile grozave de ómeni beti nu trebui
Să mai spăimânte câmpuri de Domnul ocrotite
Cum! mumele în doliu vor plânge în colibe!
Cum! brațe desperate se vor nălța spre ceruri!
Murinzi palizi, morți, vor putrezi în grâne
Și stârvuri împuțite rostogoli-vor rîuri!
Cum! totul va fi 'n lacrimi și doliu, și orfanii
Cu vëduve, bătrânii și mumele vor plânge!
Ah! luați bine seama, o crai! a vóstre fapte,
Din care ese-o umbră imensă, fac pe Domnul
S'asculte sfatul strașnic ce i se dá de Tunet!
. . . . .
Nimic nu póte 'n lume înlocui frăția.
Gândiți-vë, cõci fost'ați creați spre zãmislire
Și sã iubiți pe semenii, și voi le voiți mórtea?
Opriți! opriți! Frăție!

*

Tăcere! toți fugirã!
Apostolu-ânsë scie cõ nóptea îl ascultã,
Și bine face tãinic vorbind singurãtãței,
Cõci tristele adâncuri, o Dómne, aũ nu's glóte?

Paris, 1878.

ANTITHESĂ RESBUNĂTÓRE

I.

Mână neagră și osósă,
La 'ncheieturi nodorósă,
Mână de babă soiósă;

Mână slabă și sbârcită
Și la unghiți necioplită
De tutun îngălbenită;

Mână lungă și uscată,
Mână de sócră ciudată,
Pentru veci fii blestemată.

Să pălesci ca ale mele
Ilusiuni tinerele
Și să te usuci ca ele.

Să te vîd cerșind prin sate
Linisce și sănătate
Pentru negrele'ți păcate.

Și atât chinu'ți să fie
Cât rău mi-ai făcut tu mie;
Și munca'ți atunci să stea
Când o sta durerea mea.

II.

Mână albă mlădiósă,
Mână bună și milósă,
Mână de față frumósă;

Mână mică, grăsulie,
Tocmai cum îmi place mie,
Mână care doru'mi știe;

Mână dulce și blajină,
Fără rău și fără vină,
Rana inimi 'mî alină.

Mână cu lapte spălată,
Ori-ce mi-ai făcut o dată,
Să fii bine-cuvîntată;

Und't'ei pune, să 'nflorască,
Grânele pe câmp să crească,
Lumea să se 'nbogățască.

Chiar de-ai vrea să dai în mine,
Mórtea dulce'i de la tine;
Și ochi'mî, când o să mor,
Sé'i închizi tu binișor.

FLORI ARTIFICIALE

e tine când mă despărții,
Pe-a fericirei cale,
Un coșuleț de flori primit,
Flori artificiale.

*

Maî mult regretul nu putu
Gândirea'ți să aprindă:
Acest dar pentru mine fu
A inimi'ți oglindă.

*

Dintr'un amor nebădăios
Care ne 'mpreunase
Puține flori fõră miros
Atâta 'mî rămase.

*

Ca dênsele făptura ta
Fu rău alcătuită;
Pe din afar' culorî avea,
Dér de parfum lipsită.

*

Aşa amorul tēu a fost
Strélucitor dér rece,
Vaî! în al lucrurilor rost
Scris e: parfumul trece;

*

Dér flórea care s'a uscat
Păstrează amintire
Din acel suc îmbălsămat
Ca frageda'ti iubire.

*

Cõci florile sunt negreşit
Cadavre vieţuite,
Ér cele ce mi-ai dăruit
Otrepi meşteşugite.

*

Maí bine'mí dai o viorea,
Ducându-te departe,
Cócí eű, în desperarea mea,
O păstram într'o carte.

*

Ast-fel din flórea ce-ai purtat,
In nemilósa'mí sórtă,
Aş fi sorbit nesăturat
Mirosul ei de mórtă.

Bruxelles, 1 Maiű 1882.

MOESTITIA

Te vëzui în zi de vară;
In pădurea solitară
Al tãu rîs mîrgîritat
Incolțise veselie;
Eraî vic.

*

Te vëzui tómnă, spre nópte.
Stam răpit l'a tãle șópte;
Ochiu'ți lucea agitat,
Eraî, în nóptea brumósă,
Ce frumósă!

*

Te vëzui în érna slută ;
Plângeaî la vatra tăcută.
“Domnu-am zis puterî sã’î dea :
Contra-amorului resistă.,
Eraî tristă.

*

Te vëzui în Maiũ, virgină,
Vis perdut, blândă lumină :
Un cosciug se pironea ;
Eũ plângeam lâng’a ta pórtă.
Eraî mórtă.

Paris, 25 Martie 1876.

PĂRIUL

(Legendă suedeză)

Frumosă, dăr tristă, era juna fată
Care lângă gărlă ședea cufundată
'N negre cugetări;
Apa cura lină, și ale ei picióre
Scăldea cu blândețe: părea doritóre
A'i da consolări.

De pe bolt'albastră éc'o păsërică
Ast-fel cuvintéză pe trista fetică,
För'a se sfi:
"Apa decă turburi, fată svëpăiată,
Cerul n'o se pótă în unda curată
A se oglindi."

Atunci în sus fata privirea'i ridică
Și, cu ochii 'n lacrimi, către păsărică
    Écē cum grăi:
"Pasăre măéstră nu fii întristată,
Căci în curênd unda, acum turburată,
    Se va limpezi.

Dér în ziua 'n care vėzuși lângă mine
Tênerul, ce astă-zī mă lasă 'n suspine,
    De ce nu'ī aī spus:
Nu turbura, june, sufletul feciórei,
Căci nu măi revine cristalul onórei
    După ce s'a dus?,

Bruxelles, 31 Martie, 1882.

NOVISSIMA VERBA

Adieu to dis, triste lyre!

Că s'a spart inima 'n pept
De dor și de durere,
Și nici cō mai pot sē aștept
De-acuma mângâere ;

Cōci din al inimei focar,
Cu băerile fri,
S'a stins și flacăra 'n altar,
S'aū spart cōrdele lyri.

Pōte cō tot cāntānd mereū
Nenorocirī visate
Imi am atras pe capul meū
Pe cele-adevĕrate ;

Cõci sufletu'mi e urgisit
Maĩ mult de cât se póte,
Și bietul meũ cap s'a lovit
De pragurile tóte.

Ér astã-zĩ cõ am de cântat
Dureri fõrã mësura,
Neputẽnd spune ce-a rãbdat
Muz'a tãcut din gurã.

Așa, eũ sum nenorocit,
Cobind cu rea cântare,
Și publicul nemulțumit,
Folos nici el nu are.

Maĩ bine s'o las la pustiũ
Duiósa mea jelire:
Durerea, uitãnd cõ sum viũ,
M'o slãbi din iubire

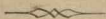
Tu d'ér, în care-atât crezuî,
Ađio Poesie ;
De-acuma lyra'mi pun în cui,
C'oc'i cânturî nu mai scie.

O c'orde care nu mai sun',
C'orde-ale vieți mele,
V'ați spart, v'ê zic d'ér r'emas bun,
Iubite versurile !

Brăila, 6 Noembrie 1884.

TABLA DE MATERII

	<u>Pagina</u>
Părintelui meu	7
Steaua României	15
Verissima, Adio domnişoarei Elena ***	19
Nóptea de Maiu. (Din A. de Musset)	23
Răspuns	32
Stafetă. (După Petoefi)	34
Desnădăjduire	36
Şapte cântece	39
I. <i>Dacă m'ai iubit o dată</i>	39
II. <i>Merii şi salcâmiu dau mugurî afară</i>	40
III. <i>Eram unu 'n două feţe</i>	41
IV. <i>Măi fii minte ôre primul sêrutat</i>	43
V. <i>Tinerele călător</i>	43
VI. <i>Vorba cea măi vană</i>	44
VII. <i>Und' se staiu? tristele' mi şópte</i>	48
Dinaintea mărei	49

	<u>Pagina</u>
Baladă Finlandesă	53
O Mumă. (După Andersen)	55
Romanță	61
Imortalitate. Sonet	63
Două feciorii	65
Rondel	68
Bardului de la Mircesci	70
Nizza-la-Bella. Pastel	75
Harpa minunată. Baladă din Feroë	77
Vis	82
Un lament la Bolintineanu	84
Din Prometheul lui Eschil. Prolog	89
Triolete primăverose	98
O dijmă de sonete	101
I. <i>Din harpa'mi sdruncinată</i>	101
II. <i>Perdu'am viața și veselia</i>	102
III. <i>Zefir sprinten unde sborî?</i>	103
IV. <i>Obosit, invoc odihna</i>	104
V. <i>Zău al somnului, cu vise de-aur</i>	105
VI. <i>Astfel când stărea primăverosă</i>	106
VII. <i>Pe-a ta pânză, zugrăvită</i>	107
VIII. <i>Nici o șoptă nu se-aude</i>	108
IX. <i>Marioră! scollă dragă</i>	109

	<u>Pagina</u>
X. <i>Ah! nu fi nemulțumită</i>	110
Aurore. (După H. de Saint-Maur)	112
Colibri. Sonet. (După Leconte de Lisle)	124
Dolor	126
Dor de țară	129
Rugă. (După Sully Prudhomme)	131
Elvirei	133
Străinul. (După dămna E. de Girardin)	135
Rondele. I. <i>Inainte</i>	138
II. <i>După</i>	149
Naufragiatul	141
O junete, Primăvera amorului!	144
Rondel	148
Aparițiune	150
Fluturul. (După Lamartine)	152
Fecióra durerilor	153
Amicis	156
Flori chineze. I. <i>Pe pârâul neted</i>	160
II. <i>Către miezul boltei negre</i>	161
III. <i>Culeș am flóre de persic</i>	161
Destăinuire	163
Momente câmpene. Idilă	165
La două turturele (Rondel îndoit)	175

	<u>Pagina</u>
Intemnițatul politic	177
Mumei mele	181
Viața de mare. (Din <i>Corsarul</i> lui Lord Byron)	184
Freamăte de toamnă	187
Serenadă	189
Meditațiune	193
Unei cochete	198
Poetul murind	200
La Mitropolie	203
Ruine clasice	204
Cântec arab	206
Legea naturei. (După Millevoye)	209
Iubesc	210
Amorul curtezanei	213
Tómna	215
Blesteme	219
Dórnei Z. U.	223
Epigrama. (După J. B. Rousseau)	224
Scrisóre de dragoste	225
Veghe	228
Unui copil	231
Cântecul Ciobanului. (După Goëte)	134
Obrăsnicie	236

	<u>Pagina</u>
Decețiuni	238
Pe lac	241
Reamintire	243
Strigoiul. (Legendă suediană).	245
Lia	247
Copii.	250
Doliu.	254
Contra războiului. (După V. Hugo)	256
Antithesă răsbunătoare.	263
Flori artificiale.	266
Moestitia	268
Pârîul	270
Novissima verba	272

ERATA

Pagina 23, după: *Inima 'n mine de ce palpită?* citește:

Ce gróză-ascunsă peptu'mi agită?

- » 44, rândul 3, în loc de: *taman*, citește *tamam*.
- » 63, titlul în loc de: *Imoralitate*, citește: *Imortalitate*.

